

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 1-2

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Τῇ 1 Ἰανουαρίῳ ἐπὶ τῇ ἐναρξεί τοῦ νέου ἔτους καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀνεπέμφθησαν εἰδικαὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνεπέμφθη καὶ ἡ ἀκόλουθος ἐκτεήριος δέησις πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ εὐημερίας:

« Ἰεσοῦτα φιλόανθρωπε, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων καὶ ἡμιουργὲ τῶν ἀπάντων, ὁ τὸ μεσότοιζον τῆς ἔχθρας καταλύσας καὶ εἰρήνῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρησάμενος, Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ἵνα ὁ ὄμματι ἐπὶ βλεψὼν ἐπὶ τὸν κόσμον καὶ κατὰ πνεῦμα αὐτῷ τὴν ἐδδογίαν σου. Ἐπανάγαγε τὴν διαταραχθεῖσαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις εἰρήνῃ καὶ ἐμψύχιστον εἰς τὰς καρδίας πάντων τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην. Αἰλήσον ἀγαθὰ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἡρετῶν τῶν λαῶν καὶ φώτισον αὐτοὺς ὅπως, κατὰ τὸ ἄγιον Σοῦ θέλημα πολιτευόμενοι, ἀσφαλίσωσι τὴν εἰρήνῃ, ἀποτρέψωσι τοὺς πολέμους καὶ καταπαύσωσι τὰς ἔχθρας τῶν λαῶν. Ἐδλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαντοῦ τῆς χρηστότητός σου. Κύριε, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εἴη ὁ σοὶ πᾶσι τὸ ἔτος χορηγήσον, καὶ, ἐν τῇ ἀπίσῳ σου ἐνσπληγχρίᾳ, παράσχον τῷ κόσμῳ πᾶσαν ἀντάρκειαν καὶ πᾶσαν ἀγαθωσύνην.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

Η Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 3074 Ἀθήνησι, 22 Δεκεμβρίου 1931
Διεκπ. 1745

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

Ὁ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τετάρτης Οἰκουμένης Συνόδου ἕκτος Κανὼν, ἕκτος τὴν εὐταξίαν ἐν τῇ ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ κατασφαλιζόμενος, ὥρισε «μηδὲνα ἀπολύτως χειροτονεῖσθαι μήτε πρεσβύτερον μήτε διάκονον

μήτε ὅλως τινὰ τῶν ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ τάγματι, εἰμὴ εἰδικῶς ἐν Ἐκκλησίᾳ πόλεως ἢ μαρτυρίῳ ἢ Μοναστηρίῳ ὁ χειροτονούμενος ἐπικηρύττοιστο».

Σκοπὸς βεβαίως τοῦ ἱεροῦ τούτου Κανόνος ἦτο νὰ περιστείλῃ τὴν ἀταξίαν ὑπάρξεως πνευματικῶν ποιμένων ἄνευ πνευματικοῦ ποιμνίου καὶ πνευματικῶν πατέρων ἄνευ πνευματικῶν τέκνων.

Παρουσιάζονται ὁμοῦ καὶ νῦν, μεμονωμένα ἔστω, γεγονότα, καθ' ἃ δὲν χειροτονοῦνται μὲν ἀπολύτως ἄνευ Ἐκκλησίας καὶ ἐνορίας τινὲς ἱερεῖς, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν αὐτήν, τὴν ὑπὸ τοῦ Κανόνος κατακρινομένην, ἀταξίαν τὸ πρᾶγμα καταναίῃ, ἥτοι χειροτονοῦνται μὲν ἱερεῖς διὰ τινὰ ὥρισμένην ἐνορίαν, ἀλλ' εἰτα δίδονται αὐτοῖς γενικὸν ἀπολυτήριον, χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὀρισθῇ ἡ νέα ἐνορία καὶ τὸ νέον ποιμνιον, εἰς ὃ θὰ ἐγκατασταθῇ ὁ πνευματικὸς ποιμὴν, οὐδὲ ὀρίζεται ὁ Ποιμενάρχης ὅστις θὰ ἀποδεχθῇ αὐτόν.

Ἐντεῦθεν οὐ μόνον ἀταξία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δημιουργεῖται, ἀλλὰ καὶ παρεξηγήσεις, μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων Ἱεραρχῶν, καὶ αὐτοὺς δὲ ὁ χειροτονηθεὶς καὶ ἀορίστως ἀπολυθεὶς εὐρέθῃ παλλάκις εἰς δυσάρεστον θέσιν ἀπολελυμένως, ἄνευ ποιμνίου καὶ Ποιμεναρχοῦ, περιφερόμενος καὶ περιπλανώμενος «ἐφ' ὅδῳ τοῦ χειροτονήσαντος» κατὰ τὴν τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Οἰκουμ. Συνόδου ἔκφρασιν.

Ὅθεν σκόπιμον ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου, ἵνα παρακληθῶσιν οἱ Ἱεράρχαι ὅπως ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνωτέρω κανονικὰς διατάξεις καὶ ὅπως οἱ μὲν τυχόν ποιούμενοι χρῆσιν τῆς ἀντικανονικῆς συνηθείας τοῦ ἀπολύειν κληρικοὺς ἀορίστως, παύσωνται πράττοντες τοιοῦτόν τι, οἱ δὲ λοιποὶ ἐξακολουθήσωσι τηροῦντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν. Ὅσάκις δηλονότι ἤθελε παραστῇ ἀναπόφευκτος ἀνάγκη ἀπεχωρήσεως κληρικοῦ τινος ἐκ τῆς δι' ἣν ἐχειροτονήθη ἐνορίας ἢ Μητροπόλεως, δέον πρῶτον μὲν νὰ εὐρίσκηται ἐκ τῶν προτέρων ἄλλη τις ἐνορία καὶ Μητρόπολις, εἰς ἣν θὰ μεταβῇ ὁ κληρικός, κατόπιν νομίμων καὶ κανονικῶν διατυπώσεων, καὶ ὁ οἰκείος τῆς νέας ἐνορίας Μητροπολίτης ἐγγράφως δηλώσῃ τῷ, εἰς ὃν ἀνήκει ὁ κληρικός, Ἱεράρχῃ, ὅτι ἀποδέχεται τοῦτον, εἰτα δὲ ἐκδοθῇ τὸ ἀπολυτήριον, ὀρίζον καὶ τὴν νέαν ἐνορίαν ἢ Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν συγκαταθέσει καὶ τοῦ ἁρμοδίου Μητροπολίτου θέλει μεταβῇ ὁ ἀπολυόμενος.

Ἐλπίζουσα δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅτι πάντες οἱ Ἱεράρχαι θὰ συντρέξωσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρού-

ση, ἀπεκδέχεται τὴν πλήρη καὶ ἀκρόβη πρὸς ταύτην συμμέρωσιν αὐτῶν.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

† Ο ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ο ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

† Ο ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ο ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ο ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης.

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ, ΕΤΕΙ

Εἰς ἐκάστην δύσιν τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους καὶ ἐκάστην ἀνατολὴν τοῦ νέου τοιοῦτου αἰσθανόμεθα ὁρμεψύτως μίαν χαρὰν καὶ μίαν διέγερσιν τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τῆς καρδίας καὶ τῶν ὑψηλοτέρων πόθων, καὶ τῶν ἱερωτέρων παλμῶν τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Ἐκαστον χρόνον ἀφαιρούμενον ἐκ τῆς κλεψύδρας τῆς ζωῆς ἡμῶν μετὰ χαρᾶς προσέμπομεν πάντοτε εἰς τὴν ᾄβυσσον τῆς αἰωνιότητος, καὶ μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἀλαλαγμῶν χαιρετίζομεν οἱ πάντες τὴν χρυσαυγίζουσαν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους τῆς ζωῆς ἡμῶν. Τοσαύτην δὲ χαρὰν καὶ ἔξαρσιν αἰσθανόμεθα τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ νέου χρόνου, ὥστε θεωρούμεν εὐχάριστον καθήκον νὰ εὐχηθῶμεν εἰς ἀλλήλους τὰ κράτιστα, καὶ νὰ ἀφιερῶσωμεν τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους πόθους καὶ παλμούς ὑπὲρ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, οὓς περιβάλλομεν δι' ἀγάπης, τιμῆς, καὶ ἐξαιρέτου ὑπολήψεως.

Διὰ τὸ ὅμως εἰς τὰ δύο ταῦτα ἐπικαιρα σημεῖα τῆς καμπῆς τοῦ χρόνου ἀντὶ νὰ αἰσθανώμεθα λύπην ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ 365 ἡμερῶν ἐκ τοῦ χρονομέτρου τῆς ζωῆς ἡμῶν, καταλαμβάνομεθα ὑπὸ μιᾶς αὐθόρμητου χαρᾶς καὶ ἀνεκφράστου ψυχικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ θυμῆδης: Ὁ λόγος τοῦ ψυχικοῦ τούτου φαινομένου καὶ τῆς φαινομενικῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ λογικῆς καὶ αἰσθημάτων εἶνε ὁ ἑξῆς. Χαίρομεν εἰς ἐκάστην προπομπὴν τοῦ ἀποικομένου ἔτους, καὶ μετ' ἀγαλλιᾶσεως χαιρετίζομεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νέου τοιοῦτου, διότι ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχωμεν κατὰ τὸ ἀνατέλλον ἔτος ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπεδιώξαμεν, καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πραγματώσωμεν κατὰ τὸν λήξαντα χρόνον. Naί, ἡ ἐλπίς, ἔτι ἡ συγκομιδὴ τοῦ νέου ἔτους θὰ εἶναι πλουσιωτέρα εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν ἔξαρσιν καὶ τὴν χαρὰν, μεθ' ἧς ὑποδεχόμεθα τὸ ἀγλαόμορφον λυκαυγὲς ἐκείνου νέου ἐνιαυτοῦ, εἰς τὰς μυστηριώδεις ἀναλαμπὰς τοῦ ὁποῦ διαδίδεσθαι νὰ διαγράφηται περίλαμπρον καὶ ἀνάγλυφον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐπιγαίου ἡμῶν δόξης καὶ εὐδαιμονίας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπαύγασμα καὶ ὑπερακρίσεισμα τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας καὶ ἀγίου μακαριότητος τοῦ Θεοῦ, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ὁποῦ σοφῶς καὶ σκοπίμως ἐδημιουργήθη ὑπ' Αὐτοῦ. Ἐξ' ᾧ καὶ ὡς κύριον σκοπὸν καὶ προορισμὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εὐτυχίας, ἥτις ἐγκρατεῖα εἰς τὸν ἐναρμονισμὸν μεταξὺ τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν ὑψηλῶν πόθων τῆς ψυχῆς. Περὶ τὴν ἀπόκτησιν ὄντως τῆς εὐτυχίας περιστρέφονται ὅλοι αἱ σκέψεις καὶ ἐνέργειαι τοῦ ἀνθρώπου. Ταύτην ἔχουσιν ὡς κέντρον καὶ ἀφετηρίαν ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι πόθοι καὶ ἐπιθυμίαι. Περὶ αὐτὴν ὡς περὶ ἄξονα περιστρέφονται ὅλοι αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας. Ἐκαστος δι' ἄνθρωπος ἀναλόγως τῆς διανοητικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεώς του ἀνάλογον σχηματίζει καὶ τὸ εἶδωλον τῆς εὐτυχίας του. Ἡν πάσῃ δυνάμει καὶ θυσίᾳ ἐπιδιώκει. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἔχοντες εἰς τὴν ψυχὴν των κανὲν ἰδεῶδες, καὶ προσκολλημένοι ὡς ὄστρακα ἐπὶ τῆς βραχυδούς καὶ ἀπορρώγος ἀκτῆς τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἡδοναθείας, διαδίδεπουσι τὴν ἐπιδιωκομένην εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀπόκτησιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν. Ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντες καλλιτέραν ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ των, καὶ σαφεστέραν ἀντίληψιν τοῦ νοεροῦ πνευματικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς των, ἐπιδιώκουσι τὴν ἀπόκτησιν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀνθρωπινωτέρας καὶ εὐγενεστέρας εὐδαιμονίας, ἥτις ἀπορρέει ἀπὸ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν ἐναρμονισμὸν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ὑπάρχουσι τέλος καὶ τινες, ἀνήμενοι εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, οἵτινες ἐν μοίρᾳ Καρὸς τιθέμενοι τὴν ἀπόλαυσιν τῶν φθαρτῶν καὶ ἐπικήρων τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθῶν, καὶ πρὸς τὰς ὑψηλοτέρας ἐμπνεύσεις καὶ πνευματικωτέρας πτήσεις τῆς ψυχῆς ἀποδίδεποντες, ἀφιερῶσι τὸ πλεῖστον τῶν σκέψεων καὶ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς κοινῆς ὠφελείας, προσφερόμενοι θύμα καὶ σεπτὸν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἰδεῶν τῆς ἀληθείας, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, περὶ ᾧ, ὡς εἰς πόνον, περιστρέφονται οἱ ὑψηλοὶ καὶ θετοὶ παλμοὶ τῆς ἐξελικτικῆς ψυχῆς. Ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ἰδεώδους τῆς εὐτυχίας εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἠθικολόγων τῆς Ἀνθρωπότητος. «Ἀληθῶς, λέγει οὗτος, εὐτυχεῖς καθίστανται ἐκεῖνοι, οἵτινες κατέστησαν τὸ σῶμα ὑγιὲς καὶ ἰσχυρὸν διὰ τῆς ἐγκρατείας, τῆς λιτότητος, καὶ τῆς ἀγνείας, τὸν νοῦν των ταμιεῖον ὠφελίμων γνώσεων, τὴν φαντασίαν των πινακοθήκην ὠραίων εἰκόνων, τὴν συνείδησιν ἡρεμον, καὶ τὴν ψυχὴν των ἄξιαν εἰς κατοικίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος

τοῦ ἐξευγενίζοντος καὶ ἐξιδανικεύοντος τὸν ὅλον ἄνθρωπον». Ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν τούτων τάξεων οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν εὐτυχίαν, ἣν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ ἐπιδιώκουν, ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ἀέναον ῥοήν τοῦ ὁποίου ἀφήνεται τὰ πολύτιμα ψήγματα καὶ κοιτάσματα τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ χρόνος καθίσταται ἐτι πολυτιμότερος, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἶναι τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ, ὅταν ἀπαξ ἀπολέσωμεν, δὲν δύναμεθα ποτὲ ἐπ' οὐδεμιᾷ θυσίᾳ νὰ ἐπανακτήσωμεν. Διότι ὁ χρόνος, οὔτε σταματᾷ ποτε, ἀλλ' οὔτε καὶ γυρίζει ὁ ἴδιος ὀπίσω, παρερχόμενος ἀνωφελῶς. Διὸ καὶ δεόν νὰ μὴν ἀφήνωμεν ποτὲ τὸν χρόνον νὰ παρέρχεται ἄνευ ὠφελείας, πολλῶ δὲ μάλλον μετὰ ζημίας, ἐὰν θέλωμεν ἀσφαλέστερον καὶ μονιμώτερον νὰ ἐγείρωμεν τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας.

Ὅντως ὁ χρόνος τῆς παρούσης ζωῆς εἶναι τὸ πολυτιμότερον κεφάλαιον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅπως τὰ ὕλινκα κεφάλαια διατιθέμενα ἀπερισκεπτικῶς καὶ ἄνευ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἐξατμίζονται καὶ διασπαθίζονται, οὕτω καὶ ὁ χρόνος, τὸ πολύτιμον τοῦτο κεφάλαιον ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, ἐὰν δὲν ρυθμισθῇ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς στάθμης τῆς φιλεργίας, τῆς οἰκονομίας, τῆς τιμιότητος, τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀγαθοεργίας δὲν δύναται, παρὰ νὰ ἀποβῇ μίαν ἡμέραν πρόξενος δυστυχίας καὶ κακοδαιμονίας εἰς τὸν μὴ χρησιμοποιοῦντα αὐτόν. Ἐπίσης ὁ χρόνος εἶναι ἀπαραίτητος καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἀπολαύσεων τῆς ψυχῆς, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ τιμιώτερον καὶ τὸ ψυχαραγωγικώτερον μέρος τῆς εὐτυχίας διὰ τὸν ἀνώτερον καὶ ἐξελικμένον ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς. Διότι καὶ ἡ κακὴ χρῆσις τοῦ χρόνου συνεπάγεται οὐ μόνον τὴν ὕλικήν δυστυχίαν καὶ κακοδαιμονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν τοιαύτην, ἥτις ἐστὶ καὶ ἡ φοβερωτέρα καὶ ὀλεθριωτέρα, ὡς παρακολουθεῖσα τὸν ἄνθρωπον καὶ πέραν τῆς παρούσης ζωῆς.

Ὅτι δὲ ὑπάρχει, ἐκτὸς τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ἄλλη ζωὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς κόσμον οὐχὶ ἐπίγειον ἀλλ' ἀγγελικόν καὶ οὐράνιον, μάρτυς τοῦτου ἀψευδής, ἐκτὸς τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ ἡ καθολικὴ συνειδήσις τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ διήκουσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν, διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, καὶ ἣν δὲν ἀρνοῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ πολέμοι τοῦ Χριστοῦ. Ἰδοὺ διὰ ποίων ζωηρῶν, ἀλλὰ καὶ πειστικῶν λόγων, διερμηνεύει τὴν καθολικὴν ταύτην συνειδήσιν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς εἰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων πολεμίων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ καταστάς

περιώνυμος διὰ τὰς πτήσεις τῆς διανοίας καὶ τὴν εὐφράδειαν τῆς γλώττης Ἑρνέστος Ρενάν. «Ὁ οὐράνιε Πάτερ, ἀγνοῶ τί ἐπιφυλάττετε εἰς ἡμᾶς τοὺς θνητοὺς μετὰ θάνατον. Ἡ πίστις αὕτη καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ὅπερ Σὺ δὲν ἐπιτρέπεις νὰ ἀποσβεσθῇ ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἄρᾳ γε παρηγορία, ἣν Σὺ μᾶς ἐπεφύλαξας, ὅπως καταστήσῃς ἀνεκτὴν τὴν ἀθλιότητα τῆς παρούσης ζωῆς, εἶναι ἄρᾳ γε πλάνη ἐυεργετικὴ, ἐναρμονίως συναρμολογηθεῖσα ἐν ἡμῖν, ὅπως καταστήσῃς ἀνεκτὴν τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ, ἣ εἶναι τῆς καρδίας μία λαμπρὰ ἐνόρασις, ἱκανοποιοῦσα πάντας τοὺς ἀξίους νὰ συναισθανθοῦν τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς μελλούσης ζωῆς; Σὺ δὲν ἐχορήγησας εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν δύναμιν τῆς λύσεως τῶν ἀποριῶν τούτων κατὰ τρόπον πρόδηλον καὶ διαυγῆ, ὅπως ἡ πίστις εἰς τὸ ἀγαθὸν ἔχῃ ἀξίαν, ἢ δ' ἀρετὴ μὴ ἡ ἀπαύγασμα ψυχροῦ ὑπολογισμοῦ συμφερόντων. Καθαρὰ καὶ ὑπερτέρα πάσης ἀμφιβολίας λύσις τοῦ αἰωνίου τούτου προβλήματος θὰ ἦρε πᾶσαν διάκρισιν πονηρᾶς καὶ ἐναρέτου ψυχῆς. Τὸ πρόδηλον καὶ ἀναμφίλεκτον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένης τούτου θὰ προσέβαλλε καὶ τὸ ἀπόλυτον τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας. Σὺ ἐξήρτησας τὴν πίστιν ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐνδομύχων διαθέσεων τῆς καρδίας. Εὐλογῶ τὸ ὄνομά Σου, ὅτι δὲν ἀπεκαλύφθης ἡμῖν μὲ ὅλην τὴν ἐνάργειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζεται ὁ ὁρατὸς κόσμος. Εὐλογῶ τὸ ἅγιον ὄνομά Σου, ὅτι ἐν τῇ ἀπείρῳ σοφίᾳ τῶν Σῶν ἔργων εὐδόκησας νὰ διατηρήσῃς ἀπόλυτον καὶ ἀνεπηρέα στον τὴν ἐλευθερίαν τῶν καρδιῶν ἡμῶν».

Καὶ τὴν μέλλουσαν λοιπὴν ταύτην εὐτυχίαν τὴν διαγραφομένην ὡς μελιχρὸν λυκαυγὲς εἰς τὴν μεγάλην διάνοιαν τῶν ἀπίστων φιλοσόφων, εἰς δὲ τὴν καρδίαν καὶ τοῦ τελευταίου τῶν πιστῶν χριστιανῶν, τῶν ἀναγεννηθέντων ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος, καὶ φωτισθέντων ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος λάμπουσιν ὡς ἥλιον φωτοδόλον καὶ ζωογόνον, καὶ ἣν ὁ Χριστὸς μᾶς ἐπαγγέλλεται τελείαν, αἰώνιαν, καὶ πλήρη οὐρανοῦ χαρᾶς καὶ θείας μακαριότητος ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, δὲν δύναμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐὰν τὸν παρόντα χρόνον δεόντως δὲν χρησιμοποιήσωμεν. Ὅθεν τὸν χρόνον, δι' οὗ ὠριμάζει ὁ ἀγλαὸς τῆς ἐπιγείου καὶ ἐπουραγίου εὐδαιμονίας καρπός, ἃς μὴ σπαταλῶμεν, ἀλλὰ λελογισμένως καὶ φειδωλῶς νὰ διαθέτωμεν πρὸς διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν ἡμῶν, ἐὰν θέλωμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν λαμπρὸν καὶ ἀσάλευτον τὸ οἰκοδόμημα τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας ἡμῶν. Τὴν διπλὴν ταύτην εὐτυχίαν, τὴν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν

οὐρανοῖς, εὐχομαι εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν νέον τῆς χρηστότητος καὶ θείας χάριτος ἐνιαυτόν. Ἐῖθε οὗτος, δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδίᾳ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, νὰ ἀποδῇ προάγγελος εἰρήνης παγίας καὶ πραγματικῆς καὶ φρενὺς εὐσταθείας καὶ ἐνώσεως τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καταπαύων τὰ φρυάγματα τῶν διαιρέσεων καὶ τῶν παθῶν, καὶ δωροφορῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ συναδελφώσεως τὴν φυγαδευθεῖσαν ἐκ τοῦ κόσμου εἰρήνῃ, χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν. Καὶ τοῦτο πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἐξανθρωπιστικοῦ καὶ ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1931

† Ο ΦΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

*Πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς,*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ
Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καὶ πάλιν τὰ εὐσεβῆ καὶ πιστὰ τέκνα τῆς ὁπως συνδοξολογήσωσι μετὰ τῶν Ἀγγέλων τὴν ἐνανθρώπυσιν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀκούσωσι πάλιν τὸ οὐράνιον κήρυγμα τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: «Δέξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν». Δὲν εἶνε δὲ δυνατόν νὰ μὴ αἰσθανθῇ τις θαυμάσιον συγκίνησιν, μεταφερόμενος νοερῶς εἰς τὸ Σπηλαίον τῆς Βηθλεέμ, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀνέκφραστον σημασίαν τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ νὰ μὴ ἀνοιξῇ τὴν καρδίαν του εἰς ἐκδήλωσιν ἀπείρου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, τὸν εὐδοκήσαντα νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον.

Ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου Σπηλαίου κήρυγμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ἐμφανίζεται πως ἀντίθετον πρὸς τὴν παροῦσαν τοῦ κόσμου κατάστασιν, εὐρίσκει ἐξαιρετικῶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ζοφερὸν τὸν δριζόντα, τὴν δὲ ἀνθρωπότητα διατρέχουσιν περίοδον ἐκτάκτως δύσκολον καὶ αὐτίχρημα τραγικὴν. Κρίσις οἰκονομική, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἠθική, μαστίζει τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, καταπιέζει πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἔθνη, ἐπαυξάνουσα καθ' ἡμέραν τὴν ὑπάρχουσαν ἀθλιότητα καὶ ἀπειλοῦσα τρομερὰς καταστροφάς. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπανταχοῦ ἀνέργων καὶ πεινῶντων ἀδελφῶν μας δὲν εἶνε τὰ μόνα θύματα τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης καταστροφῆς. Κολοσσαῖοι οἰκονομικοὶ οργανισμοί, μέχρι χθὲς ἀδιάσειστοι θεωρούμενοι, ὑπέστησαν βᾶθὺν τὸν κλονισμόν, ἄλλοι δὲ

ἀπειλητικῶς διασείονται πρὸς κατάρρευσιν. Πᾶσαι αἱ κυβερνήσεις τῶν λαῶν καὶ οἱ ἀπανταχοῦ οἰκονομολόγοι ὑπὸ πολλῆς συνέχονται ἀγωνίας πρὸ τῆς ἐπαπελουμένης γενικῆς τῶν πάντων καταθαρραθρώσεως. Παραδίξως δέ, ἐνῷ τοσοῦτοι ὑπάρχουσι πτωχοὶ πεινῶντες, καὶ οἱ ἀνεργοὶ καθ' ἑκάστην αὐξάνουσι, τὰ προϊόντα οὐ μόνον τῆς βιομηχανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς πλεισταχοῦ πλεονάζουσιν, ἀνευ ἀξίας καὶ σχεδὸν ἀχρηστα μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε εἰς ὠρισμένας περιφερείας νὰ καίωνται μεγάλα ἀποθέματα σίτου.

Ἐν-εὐθεν πείθεται τις ὅτι πρόκειται περὶ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν ἐποχὴν μας θεομηνίας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ δίκαιος Θεός, ἀλλὰ καὶ πανάγαθος Πιτὴρ καὶ πίνσοφος ἅμα Παιδαγωγός, τιμωρεῖ καὶ παιδαγωγεῖ τὰ ἐπὶ γῆς τέκνα του.

Ἡ σύγχρονος κατάστασις τοῦ κόσμου ὑπενθυμίζει τὴν κατάστασιν αὐτοῦ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν κατάστασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς φρίκης τῆς ἀνθρωπότητος, ἧς αἰτία ἦτο ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀμικρία. Καὶ τότε τὸ φάσμα τοῦ πολέμου ἐκράτει εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν τοὺς λαοὺς, καὶ τότε μυριάδες ἀνέργων ἐν Ρώμῃ, τῇ τότε πρωτευούσῃ τοῦ κόσμου, ἐζήτουν «ἄρτον καὶ διασκεδάσεις», καὶ τότε ἀπληγχοὶ πλούσιοι παρήρχοντο ἀδιάφοροι πρὸ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πτωχείας τῶν πολλῶν. Ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν προῦκάλουν μυρία κακά, τὰ ὅποια ἐλυμαίνοντο τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Εἰς τοιαύτην αἰτίαν ὀφείλεται ἡ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη παραχθεῖσα τρομερὰ κρίσις. Τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως προηγήθη ἡ ἠθικὴ κρίσις, ἡ ὅποια εἶχεν ἀπομακρύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχε δημιουργήσει κατάστασιν τινα γενικῆς μέθης. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης ταύτης εἶχον λησμονηθεῖ ὑπὸ τῶν πολλῶν αἱ αἰώνιαι ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ εἶχε τεθεῖ ὡς μοναδικὸς σχεδὸν καὶ ὑψιστος σκοπὸς τῆς ζωῆς ἡ μετ' ἀσυγκρατήτου πλεονεξίας κατὰκτησις πλούτου πρὸς ἀλόγιστον σπατάλην εἰς ματαόρητας καὶ εἰς ἀπολαύσεις πάσης ἡδονῆς. Εἶχε διαστραφῇ τελείως ἡ ἐννοία τῆς ζωῆς.

Οὕτως, ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς κομὰ τι ἐξαχρειώσεως βλαίων παρέσυρεν ὑπὸ τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν του πολλούς, ἀφ' ἐτέρου εἰ πάντες σχεδὸν ἐμαθμεν νὰ ἐξοδεύωμεν πολλά. Ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ περίοδος τῶν ἐπτά παχεῶν ἀγελάδων θὰ παρετείνετο ἀπαύστως, καὶ ἐπινύσαντες ποικίλας νέας ἀνάγκας, ἀπεξενώθημεν τοῦ παλαιοῦ οἰκοκυρίου πνεύματος τῆς οἰκονομίας, διὰ τοῦ ὁποίου δημιουργεῖται ἡ οἰκονομικὴ ἀκμὴ καὶ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τῶν εἰσῶν καὶ τῶν λαῶν.

Πρὸ τοῦ τελευταίου φρικαλέου πολέμου, τοῦ ὁποίου τοὺς πονηροὺς κερπύς δρέπομεν σήμερον ἀδυσωπήτως, εἰργαζόμεθα ἴσως ὑπερβολικὰ διὰ νὰ ἐξοδεύωμεν ἐλάχιστα. Ὑπῆρχε τότε ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἡ φιλότιμος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων προσπάθεια, ἐν τῇ πεπειθῆσει

ἔτι ἡ ἐργασία καὶ ἡ παραγωγή ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν τῆς εὐτυχίας. Ἦδη ἐκακοσυνηθίσσαμεν εἰς τὸ ἀντιθετον. Ἐργαζόμενοι ὀλιγώτερον καὶ διαζόμενοι τὸ ταχύτερον ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ἐμάθαμεν νὰ ἐξοδεύωμεν πολλὰ. Ὁ πόθος τοῦ ἀθεμίτου καὶ τοῦ ἀνευ κίπου κέρδους ἐδηλητηρίωσε καὶ ἐνέκρωσε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν. Καὶ παρεφέρθημεν εἰς σύγχρονοι ἄνθρωποι ὑπὸ ὑλόφρονος στροφῆς πρὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, τὰ ὅποια παρουσιάζονται ἐλκυστικώτερα ὑπὸ τῶν νεωτέρων προόδων τῶν ἀνακαλύψεων. Ἐλησμονήσαμεν τὴν ἀληθὴ ἔννοιαν τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὑψηλότερον προσορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅχι δὲ μόνον ἠνέχθημεν, ἀλλὰ καὶ παρεσύρθημεν ἀπὸ τὰ συστηματικῶς διεξαγόμενα κηρύγματα ἀπιστίας.

Τῆς τοιαύτης ὑλιστικώτερας στροφῆς πλεῖσται ὑπάρχουσιν ἐκδηλώσεις, μαρτυροῦσαι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξέκλιναν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν ὕλην. Ἐγκατέλιπον τὰ ἔργα τοῦ φωτὸς καὶ παρεδόθησαν εἰς τὰ ἔργα τοῦ σκότους. Ἐλησμονήσαν τὸν ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντα Σωτῆρα καὶ δὲν ἐδέχθησαν τὴν προσκομισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ εἰρήνην. Ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀπομάκρυνσις ὠδήγησε τὰ ἔθνη πρὸς τινων ἐτῶν εἰς τὴν φρικαλέαν ἀνθρωποσφαγὴν, εἰς τὴν καταστροφὴν ἐκατομμυρίων ἀνθρωπίνων υπάρξεων. Δυστυχῶς ταχέως ἡ ἀνθρωπότης ἐλησμονήσῃ τὴν φρικτὴν τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Δὲν ἐσωφρονίσθη ἐξ αὐτοῦ ἵνα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν, τοῦτο δ' ἐπαυξάνει τὴν δυστυχίαν καὶ σελεῖ ἐκ θεμελίων τὸ οἰκοδόμημα τοῦ νεωτέρου κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' ἃς ἐπιστρέψωμεν ἐν εὐκρινεῖ μετάνοιᾳ πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχοντα τῆς εἰρήνης, τὸν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός ἀποσταλέντα εἰς ἡμᾶς Ἀυτρωτὴν. Καὶ προσπίπτοντες ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ταπεινώσει, ἃς τὸν παρακαλέσωμεν θερμῶς νὰ ἐμπνεύσῃ Ἀὐτὸς εἰς τὰς καρδίας πάντων τὴν ἀγάπην τῆς εἰρήνης καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθινῆς συναδελφώσεως. Ἀς τὸν παρακαλέσωμεν ν' ἀποδιώξῃ τὰς διαφωνίας καὶ διχονοίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, αἵτινες δύνανται νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς νέας ὀλεθριωτάτας συγκρούσεις καὶ ἀφαντάστους καταστροφάς.

Ἀς ἀναζωογονήσωμεν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μας διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασκαλιῶν καὶ ἀρχῶν τῆς ἀγίας μας θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν. Ἀς θελήσωμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν πράγματι χριστιανικὴν. Ἡ παραμέλησις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ψυχραίνει, μικρὸν κατὰ μικρόν, τὴν πίστιν καὶ ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ρίπτει εἰς τὴν ὑλοφροσύνην καὶ τὸν καθιστᾷ ἔρμαιον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας· διὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν ἠθικὴν καταστροφὴν. Ἀς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἐφαρμοζομένη εὐκρινῶς εἰς τὴν ζωὴν, δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν

ἄνθρωπον εὐτυχῇ καὶ ὅτι μόνον αἱ θεαὶ ἀρχαὶ αὐτῆς δύνανται ν' ἀπαλλάξουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς παρούσης φεβερᾶς κρίσεως. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀπολυτρώνει μόνον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ δὲν ἐπαγγέλλεται μόνον τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιαν ζωὴν εἰς τὰ πιστὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ διαρρυθμίζει τὴν παρούσαν ζωὴν, καθαγιαίνει ὅλας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας, αἶρει τὰς αἰτίας τῶν κακῶν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἀληθινὴν καὶ πραγματικὴν εὐτυχίαν.

Ἀς προσέλθωμεν λοιπὸν πρὸς τὸν Σωτῆρά μας μὲ πίστιν καὶ μὲ αἰσθήματα πλούσια ἀγάπης, ἐκδηλουμένης καὶ διὰ τῶν ἄλλων μὲν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, διὰ τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, διὰ τῆς γενναιοδωροῦς ἐρηθείας πρὸς τοὺς πᾶσχοντας ἀδελφούς μας. Ἀς ἐκετεῦσωμεν Ἀὐτὸν νὰ μᾶς ἐπιβραδύσῃ τὴν λύτρωσιν ἐκ τῶν μας σιζόντων τὴν κοινωνίαν μας καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην κακῶν καὶ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν «ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν» εἰρήνην Ἀὐτοῦ καὶ ἐν κατανύξει καρδίας ἃς ἐπαναλάβωμεν τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΩΣ ΠΟΙΝΗΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 32991.

Ἀριθ. Γνωμ 458.

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαβιβασθέντος μοι ἐγγράφου τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ ἐρωτᾶται ἐν αἰτησίς ἀναθεωρήσεως κληρικῶν, στρεφόμενη κατ' ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου ὡς ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἐπεβλήθη αὐτῷ ποινὴ καθαιρέσεως, δέον ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ ἐν ἀρνητικῇ περιπτώσει ἐὰν διέρρουσεν ἢ πρὸς ἀναθεώρησιν προθεσμία κλπ., ἔχω τὴν τιμὴν, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τῶν σχετικῶν, νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ ταύτης γνώμην μου, ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Συνφθὰ τῷ ἄρθρῳ 5 παρ. 3 τοῦ Ν. Δ. τῆς 26 Σ)βρίου 1925, διὰ Διατάγματος ἐφ' ἧς ἐκδοθησομένου καθορισθῇσονται τὰ περὶ ἀνωτέρου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, μέχρι δὲ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγω Διατάγματος ἐπανέρχονται ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς ταῦτα αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852, μετὰ τῶν μέχρι τοῦ 1922 τροποποιήσεων, κατὰ τὴν τελευταίαν παρᾶγραφον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Συνεπώς εφαρμοστέαι οὐχὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 43 καὶ ἐπόμεναι τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς 31 Δεβρίου 1923. ἀλλ' αἱ τοῦ νόμου Σ' καὶ ΣΑ', αἵτινες δὲν ἐθίχθησαν διὰ τοῦ νόμου 5187. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου ΙΔ', τελευταῖα παράγραφος, τοῦ νόμου ΣΑ', ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράγραφον ε' τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄρθρου θ' τοῦ Σ' Νόμου, ὁ καταδικασθεὶς εἰς καθαίρεσιν, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, παρατεινομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, δικαιούται δι' ἀναφορᾶς του, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Βασιλέα, εἰς τὸν ἀρχηγὸν δῆλον τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κατὰ τὰ σήμερον κρατοῦντα, νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης κλπ. Οὗτος δὲ δικαιούται νὰ διατάξῃ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης κλπ. Οὕτω, ὁ νομοθέτης ὥρισε τὸ ἀρμόδιον ὄργανον τοῦ Κράτους, εἰς ὃ ἐπιδίδονται αἱ αἰτήσεις περὶ ἀναθεωρήσεως, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ θεσπίσας τὸ ἄρθρον Θ' τοῦ Νόμου Σ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ δὲν ἐπιδίδονται αἱ περὶ ἀναθεωρήσεως αἰτήσεις εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον, καταδείκνυται καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄρθρου ὁρίζοντος δικαίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τὴν περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπιταγὴν παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἥς ἢ κίνησις ἢ ἄλλως ἢ ἀρμοδιότης ἀδρανεῖ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὴν διαβιβάσεως τῆς περὶ τούτου ἐπιταγῆς.

Ἐὰν κατ' ἀκολουθίαν τῶν ὡς ἄνω ἐκτιθεμένων ἢ ἀποφάσεως, ἥς ἢ ἀναθεωρήσεις αἰτεῖται, ἐπεδόθη τῷ ἐνισταμένῳ ἢ ἤρξατο τρέχουσα ἢ τασσομένη ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμία, ἢ ἀναρμοδίως ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱ. Συνόδῳ αἰτήσεις περὶ ἀναθεωρήσεως δὲν κρατεῖ τὴν ἀπράκτως διαρρευσάσαν προθεσμίαν, εἴσω τῆς ὁποίας ἔδει νὰ ὑποβληθῇ ἢ ὡς πρόσθεν αἰτήσεις ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

Ὁ γνωστὸς φίλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κανονικὸς J. A. Douglas, ὅστις τυγχάνει καὶ μέλος τῆς γερουσίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, ἀπέστειλε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Church Times» τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν παραθέτομεν ἐν μεταφράσει χάριν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἐκκλησίας» ἀνευ σχολίων.

Κύριε, Ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ προσκαλεῖσά με δπως μετὰσχῶ εἰς τὴν τήρησιν τῆς ἐφθήμερου περιόδου προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως κατὰ

τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον λέγει σὺν ἄλλοις ὅτι «ἡ ἱστορία ἀπέδειξεν ὅποیان ἐρμηνείαν ἡ Ἐκκλησία ἔδωκεν εἰς τὸ κείμενον: Σὺ εἰ Πέτρος, διότι οὐδεὶς ἕτερος ὑπῆρξεν ποτε ἡ ἀνεγνωρισμένη κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Πέτρου. Χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κέντρου τούτου τῆς ἐνότητος πάντοτε ὠδήγησε τοὺς ἀποχωριζομένους εἰς νέα σχίσματα, ἐνῶ ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ὀφείλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν θεραπείαν πασῶν τῶν διαιρέσεων». Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως ἡ ἱστορικὴ Χριστιανικὴ Ἀνατολὴ μετὰ καταπλήξεως ἀπορρίπτει τὴν ἰδέαν ὅτι αὕτη ἀνεγνώρισέ ποτε τὸν Παπ. σμὲν ὡς τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος. Πῶς δὲ εἶναι δυνατόν νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Παιπισμοῦ πάντοτε ὀδηγεῖ τοὺς ἀποχωριζομένους εἰς νέα σχίσματα; Ἀπ' ἧς ὁ Παπισμὸς διέσπασε τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Πατριαρχείων τῷ 1054, ἡ Ἀνατολικὴ Χριστιανιστὴν ἰγνώρισε πολλοὺς διωγμοὺς καὶ θλίψεις. Ἀλλὰ, ἐξ ὧν γνωρίζω, αὕτη ὑπῆρξεν ἀπληλαγμένη σχίσματων. Εἶναι δυνατόν τὸ αὐτὸ νὰ λεχθῇ περὶ τῆς Δυτικῆς ἐκείνης Χριστιανιστῆς, ἥτις ἀνεγνώρισε τὸν Παπισμὸν ὡς τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος; Καὶ δὲν ἄλληθευε μᾶλλον τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Παπισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Πατριαρχείων ὠδήγησεν εἰς νέα σχίσματα; Καὶ δὲν θὰ ἔδει νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς παπικῆς πλάνης θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν θεραπείαν πασῶν τῶν διαιρέσεων;

Church Times, 27ης Νοεμβρίου

JOHN A DOUGLAS.

Διὰ τὴν μετάφρασιν MIX. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

Ὁ Βαπτιστὴς πρὸς τὴν σημερὴν νῆν ἀνθρωπότητα.

(Κυρ. πρὸ τῶν Φώτων, 3 Ἰαν.)

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». (Μάρκ. α' 4)

Ἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας πρὸ 2000 ἐποίων ἐτῶν ἠκούσθη βροντῶδης ἡ «φωνὴ» τοῦ «βοῶντος» Προδρόμου τοῦ Κυρίου, καλοῦσα τὴν αμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα εἰς «βάπτισμα μετανοίας» καὶ προαγγέλλουσα ὅτι «ἔρχεται Ἐκεῖνος ὅστις βαπτίζει «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί». Ὁ Κύριος ἦλθε καὶ «ἔδωκεν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» εἰς τοὺς πιστεύσαντας εἰς Αὐτόν. «Ἐρημος» ὅμως καὶ πάλιν ὑπάρχει ἀρκετὴ, καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐν τῇ ὁποίᾳ δύναται ὁ Βαπτιστὴς νὰ κηρύξῃ τῆς «δόξης» τὴν ἐτοιμασίαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου, «καὶ πάλιν ἐρχομένου μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Ἰδωμεν τὰ ἔχοντα ἀνάγκην ἐτοιμασίας καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ ἐτοιμασία θὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ

Α'.—Ὅποια τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος ἡ κατάσταση; Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰς καθημερινὰς

εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων. Προσέξατε τὰ αποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ εἶναι ἡγέται τῶν λαῶν, καὶ θὰ αἰσθανθῇτε τὴν μεγάλην ἀλήθειαν: «μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἀρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία». Παρατηρήσατε τὸν τρόπον' μετὰ τὸν ὁποῖον συμπεριφέρονται οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀλλήλους καὶ θὰ ἀναγκασθῇτε ν' ἀναφωνήσετε μετὰ πόνον: «πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν...»

Ὁ κόσμος ὁλόκληρος παραπαίει. Ἐχει πάθει ἡ ἀνθρωπότης ὁμαδικήν, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, πῶς κρουσιν. Βλέπει κανεὶς σήμερον τὰς μεγαλειτέρας καὶ τὰς χειροτέρας ἀντιφάσεις εἰς τὴν ζωὴν ὅλων τῶν λαῶν καὶ τὸν μᾶλλον ἀχαλίνωτον ἐγωϊσμόν κυβερνῶντα τὰς σχέσεις τῶν διαφόρων ἀτόμων. Πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην. οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους» (Ἦσ. α', 5—6).

Ὅσον δήποτε ὅμως φοβερὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ νόσος, πολλοὶ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ διακρίνουν τὴν θεραπείαν. Δὲν ἔμπορεῖ τίποτε νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν, ὑπάρχει ὅμως ὁ Θεός. Καὶ πολιτικοὶ καὶ ἐφημερίδες ἤρχισαν πλέον νὰ τὸ δηλογοῦν. Ὁμολογία τοιαῦτα ἠκούσθησαν καὶ εἰς τὴν χώραν μας, εὐτυχῶς.

Ἡ σωτηρία, ἂν θέλωμεν, εἶναι πλησίον, πλην ἀπαιτεῖ μερικὰς προϋποθέσεις.

Β'.—Χρειάζεται δηλ. προετοιμασία διὰ νὰ γίνῃ καὶ καὶ ἰδική μας ἡ σωτηρία, διὰ νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεός. Χωρὶς προετοιμασίαν, ὁ Λυτρωτὴς θὰ μένῃ πάντοτε μακρὰν. «Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ, πᾶσα φάραγξ ὑψωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας» (Ἦσ. μ'. 25). Ἴδου τί ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός.

Συντριβὴν, ἔπειτα, διὰ τὴν ἁμαρτωλότητα τῆς ἀνθρωπότητος, σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰς πληγὰς μας. Τὰ κενὰ, αἱ «φάραγες», αἱ ὁποῖαι χαίρουν εἰς τὰς ψυχὰς μας, πρέπει νὰ ἰσοπεδωθῶν, τὰ «ὄρη» τοῦ ἐγωϊσμοῦ τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὴν γῆν πρέπει νὰ ταπεινωθῶν, αἱ διεστραμμέναι, αἱ «σκολιὰ» σκέψεις καὶ αἱ «τραχεῖαι» συνήθειαι εἰς τὰς ὁποίας ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶν.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ καταφύγωμεν ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μας εἰς τὸν Θεόν. Δὲν σφάζει ἡ διὰ τῶν λόγων μόνων ὁμολογία τοῦ κακοῦ. Δὲν βλαστάνει ἡ «ἐρημος» χωρὶς καλλιέργειαν, καὶ χρειάζεται κόπος πολὺς διὰ νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἐρημος ἡ σημερινή, ἡ ἐρημος τοῦ κόσμου, ἡ ἐρημος ἡ ὁποία καλύπτει πολλῶν ἐξ ἡμῶν τὰς ψυχὰς.

Τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ἐξαορτάται ἀπὸ τὴν πορείαν τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνῶν, καὶ τῶν διαφόρων λαῶν τὴν τύχην κανονίζει τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀποτελοῦν, ἡ ψυχικὴ διάθεσις καὶ ἡ πνευματικὴ ζωή.

Ἄς λάβῃ λοιπὸν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τὴν ἀπόφασιν ν' ἀντικρύσῃ εὐθερῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἐμφωλεύουσαν ἁμαρτίαν «Τίς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου»;

Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς «Ἱεροσολυμίτας» τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὅποιοι κατέφευγον πρὸς τὸν Βαπτιστὴν «ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν» καὶ «ἐπιστραφήτω ἕκαστος ἀπὸ τῶν πονηριῶν αὐτοῦ».

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας.

(Κυρ μετὰ τὰ Φῶτα—10 Ἰαν.)

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν: Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. (Ματθ. 8' 17)

Ποῖος δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ἡ ἀνθρωπότης ὅτε ἤκουσε τὸν Ἰησοῦν κηρύσσοντα ὅτι «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»; Ἀλλὰ καὶ ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ ἐπαρκῶς πόσῃ ἀνάγκῃ ἔχει καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ κόσμος νὰ ἐγκολπωθῇ μετὰ ὅλην τὴν ψυχὴν τὸ «μετανοεῖτε», τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν Προδρομὸν αὐτὸς πλέον ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ «ἤρξατο κηρύσσειν»; Ἀφ' οὗ εἶδομεν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς ποῖον σκότος ἀκόμη εἶναι βεβυθισμένη ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἐπληροφορήθημεν τί ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ διὰ νὰ τὴν φωτίσῃ, ἥς ἐξετάσωμεν σήμερον εἰδικώτερον τὴν σημασίαν ἣν διὰ τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα ἔχει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὡς κήρυγμα μετανοίας καὶ ὡς μαρτυρία περὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἐστῶσης βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Α'.—Χωρὶς τὴν μεταβολὴν τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ἐνεργεῖν, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀλλάξῃ ἡ ἠθικὴ τῆς ἀνθρωπότητος ὄψις. Ἴδου διατί τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι, κατὰ πρῶτον λόγον, κήρυγμα μετανοίας.

Ἄς λέγουν ὅτι θέλουν οἱ ἐξετάζοντες τὰ πράγματα ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην πραγματικότητα καὶ μακρὰν τοῦ φωτός τῆς θείας ἀληθείας Διδάξαι ὅσον θέλετε τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφωσύνης, διὰ τὰς ὁποίας κανχῶνται, ὅταν δὲν τὰς ἐκμεταλλεύωνται, ὅλοι οἱ λεγόμενοι σήμερον πεπολιτισμένοι λαοί. Ψηφίσατε τὰς ἀρίστας τῶν νόμων καὶ χύσατε ὅσους δήποτε ποταμούς ἀνθρωπίνων αἱμάτων διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀρχῶν τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ὅλα αὐτὰ εἰς μίαν στιγμὴν ἀποδεικνύονται ἄδικοι κόποι καὶ μάταιαι προσπάθειαι, ἐὰν δὲν μαλαξετε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν δὲν ἐκριζώσετε τὴν κακίαν ἀπὸ τὰς ψυχὰς των. ἐὰν δὲν φονεύσετε τὸν ἐγωϊσμόν εἰς τὸν ὁποῖον θύει τὸ πᾶν ἡ ἁμαρτωλὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταβάλετε ὅσον καὶ ὅπως θέλετε τὰ φαινόμενα, χωρὶς νὰ μετεβάλετε τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀνθρώπων. Θὰ μεταμεληθῇτε πολὺ ἐνωρὶς διὰ τοὺς ἀγῶνάς σας. Εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἰδεώδη κοινωνίαν τῶν πρῶτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρξεν εἰς Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ παίξῃ μετὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ νὰ ὑποκριθῇ (Πράξ. ε' 1—11). Εἰς τὴν ἰδεώδη ἐκείνην κοινωνίαν μετέσχον πράγματι μόνον ὅσοι εἶχον πλουτισθῇ μετὰ ἀπλότητα καρδίας· οἱ δύστροποι ἐξωβελίσθησαν ἀπὸ τῆς πρῶτης στιγμῆς.

Β'.—Ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι συγ-

χρόνως καὶ μαρτυρία περὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

Ἐὰν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦ κόσμου ἡ ἀλλαγὴ μὲ καθαρῶς ἀνθρώπινα καὶ ἐξωτερικὰ μέσα, δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ συναντήσῃς ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος, ἀνήκων πράγματι εἰς τὸν Χριστόν, δὲν αἰσθάνεται ὑποχρεώσιν τοῦ νὰ ὠφελήσῃ τὴν οὐρανόηποτε ἀνθρώπινην οὐμάδα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ζῇ καὶ κινεῖται. Ἀδύνατον νὰ συναντήσῃς χριστιανούς ἀληθινούς, καὶ νὰ ἴδῃς τὰς μεταξύ των σχέσεις, χωρὶς ν' ἀναφωνήσῃς, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐθνικοί, «ἴδετε πῶς οἱ χριστιανοὶ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους!»

Τοῦτο δὲ διότι διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει θέλῃς ἀτομική, ἀλλὰ «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός». Αὕτη δὲ εἶναι καὶ ὁ κρίκος ὁ συνέχων αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀφομοιούσα «εἰς σῶμα ἓν» τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν.

Εἶναι βέβαιον ὅτι πάντες οἱ φέροντες τοῦ Χριστιανοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀνήκουσι πράγματι εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν πιστῶν, ὑπάρχει ὅμως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιημένη «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» καὶ ἐκδηλοῦται εἰς τὴν ζωὴν τῶν γνησίων αὐτῆς τέκνων. «Πολλοὶ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί», ἀλλὰ «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ».

Ἐχομεν τὴν πληροφορίαν τῆς συνειδήσεώς μας ὅτι ἐδέχθημεν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὑπεβλήθημεν εἰς τὴν μετάνοιαν διὰ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν χαρὰν καὶ τὸ φῶς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν; Ἐχομεν τὴν πληροφορίαν τῆς συνειδήσεώς μας ὅτι δὲν παρακούομεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Πνεύματος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον «κράζει ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ἀββὰ ὁ Πατήρ»; Ἐὰν ναί, ἃς ἐμμείνωμεν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν ἐνότητα· ἐὰν ὄχι, ἃς μὴ ἀφήσωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ: «ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας».

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ νέα Ἐγκύκλιος τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης

Ἡ Α. Μ. ὁ Πάπας Ρώμης ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς νέαν Ἐγκύκλιον, ἀρχομένην μὲν διὰ τῶν λέξεων «*Lux veritatis*», ἀφιερωμένην δὲ εἰς τὴν γι' ἐκατοταετηρίδα τῆς Γ'. Οἰκουμένης Συνόδου (131—1931). Δὲν ἔχομεν εἰσέτι πλήρως τὸ κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ἀλλ' ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν περιλήψεων φαίνεται ὅτι ἀναπτύσσονται ἐν αὐτῇ ἡ χριστολογικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ θεολογικὸς ὅρος «Θεοτόκος» καὶ τὸ ζήτημα περὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα Ρώμης, νεωθέρτος, δηθέρ, ἐπὶ τῆς Γ'. Οἰκουμένης Συνόδου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Ρώμης Κελεστίνου. Ἐν τέλει τῆς Ἐγκυκλίου προσκαλεῖ ὁ νῦν Ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ τοὺς λοιποὺς μὲν χριστιανούς ἰδίᾳ δὲ τοὺς Ὀρθόδοξους τῆς Ανατολῆς ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἐπὶ πάσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῆς. Ἀντὶ ἀλλῆς τινὸς ἀπαντήσεως

εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Πρωτείου ἐπιχειρήματα τῆς Ἐγκυκλίου, θὰ ἠδύνατο ἀνεπιγνώστως νὰ δηλωθῇ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ Πρωτεῖον ὅπερ ἀναγνωρίζετο ἐπὶ συμπύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κελεστίνου καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἣν ἐπρόσβενεν ὁ Κελεστίνος. Ὁ μακαρίας μνήμης Ἐπίσκοπος Ρώμης Κελεστίνος δὲν ἤϊστον νὰ νεκροῦν τὴν Ἐκκλησίαν ὅλην. Ὡς πρῶτος τῇ τάξει ἡρωτήθη βεβαίως διὰ τὸ προκθεῖν ζήτημα τοῦ Νεστορίου καὶ ἀπεγάνθη, ἀφ' οὗ διεφωτίσθη πρότερον ἐπὶ τοῦ Κρυλλίου Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη λέγων ὅτι ἑστὸς τις δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ δικάζῃ τὸν αἰρεσιώχη, οὐδ' ἐθεώρει ἐποτελεῖς αὐτῷ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους ΚΠόλεως καὶ Ἀντιοχείας καὶ τὸν Πάπαν Ἀλεξανδρείας. Ὁ Ἐπίσκοπος Κελεστίνος ἐπενημιῆθη ἐπὶ τῆς Γ'. Οἰκουμένης Συνόδου, οὐχὶ διότι ἦτο Ἐπίσκοπος Ρώμης—τότε ἀκόμη δὲν ἐπεγράτε ὁ τίτλος τοῦ Πάπα—ἀλλὰ διότι ἦτο ὁρθόδοξος καὶ «ὁμόφυγχος» πρὸς αὐτὴν, ἀνεγνημιῆθη δὲ οὐχὶ ὡς νέος Ἀποστόλος Πέτρος, ἀλλ' ὡς νέος Ἀπόστολος Παῦλος, ἐν ᾧ δὲ μοῖρα ἀνεγνημιῆθη καὶ ὁ ἄγιος Κρυλλός («*Νέω Παύλω Κελεστίνω, νέω Παύλω Κρυλλῶ, Κελεστίνω τῷ γύλακι τῆς πίστεως, Κελεστίνω τῷ ὁμοφύγχῳ τῆς Συνόδου, Κελεστίνω ἐνχαριστεῖ πάσα ἡ Σύνοδος. Εἰς Κελεστίνος, εἰς Κρυλλός, μία πίστις τῆς Συνόδου· μία πίστις τῆς οἰκουμένης*»). Ἐπήρесе δὲ τὸν ἄγιον Κρυλλόν Πάπαν Ἀλεξανδρείας ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης Κελεστίνος ὡς «προνοητικώτατον τοῦ Κυρίου Ἰεσῆ» ὡς «ἐκδικὸν ἰσχυρότατον» τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐξακατήριξε τὸν κατὰ Νεστορίον ἀγῶνα αὐτοῦ ὡς «μέγαν θρίαμβον»! Ἀς ἐπανέλθῃ λοιπὸν ὁ νῦν Ἐπίσκοπος Ρώμης εἰς τὴν θέσιν τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Κελεστίνου, ἃς ἀπορρίψῃ πᾶν ὅ,τι μεταγενεστέρως οἱ Ἐπίσκοποι Ρώμης ἔξενον καὶ ἀλλότριον πρὸς τὴν ἀρχαίαν πρᾶξιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας προσέλαβον, καὶ θ' ἀναγνωρίσῃ Πρωτόθρονος Ἱεραρχῆς, περιβεβλημένος τὸ ἡθικὸν καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ Πρωτείου. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μόνη βάσις τῆς ἐνώσεως.

Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί

Ἰδιαζόντως ἔριστος ἐγένετο ἐσθὺς ἡ κίνησις περὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας τοῦ κηζαντος ἔτους. Πᾶσα, πράγματι, περὶ αὐτῶν μέριμνα τῆς κοινότητος εἶνε ἐπιβεβλημένη ὅχι μόνον διὰ τὸ κρίσιμον ὡς νῦν καιρῶν, ἀλλὰ κατὰ διαρκίαν καὶ συστηματικὴν πρόνοιαν, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν παιδίον εἶνε ὁ στήμιον τῆς ἀφ' αὐτῆς κοινότητος, ἡ δ' ἐγκαίνοσα ταύτην εἶνε πρὸ παντὸς τῆς μητρὸς ἡ στοιρικὴ μέριμνα. Παρεστὶς τῆς δοῦσεως τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυματος καὶ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλλητῶν νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σέβασις ἀλλόγων γυνέων καὶ ἡ σπασμωτικαὶς αὐτῶν κατὰ πρόγραμμα λογικῶς συστηματοποιεῖν τὴν περὶ ἀμφοτέρων φροντίδα εἰς μεγάλην, πανελλήνιον ἐκτάσεως, κλίμακα. Μιᾶς ὥραιας γίανθρωπων καὶ πρᾶξεως ἀφορμὴ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου

Πηγῆς ἐγένετο αἰτία νὰ γνωσθῇ λαμπρὰ πρωτοβουλία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου περὶ μελ-
κοῦσης ἐφορτίας ὑπερδιοικητικῆς δράσεως ἐπὶ τῇ
βάσει προκαθορισμένου σχεδίου. Ἰσως τὸ προ-
βλημα τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ
ληθῇ ἐνζωλιώτερον καὶ λιγυτελέστερον μᾶλλον ὑπο-
τῶν ἐφοριῶν.

Ὁ κίνδυνος τῆς μονομερείας.

Ῥωαία καὶ συγκινητικὴ ὅλη ἡ διὰ τὸ παιδί
κατὰ τὴν «ἐβδόμηδα τοῦ παιδιοῦ» ἡροντία, ὁρθῶς
δὲ ἡ ἐβδόμης ἡρχισεν ἀπὸ τὴν ἑπὶ αὐτοῦ δέησιν
ἐν τῷ καταμύεσθαι παιδίων νὰ. Ἡ δέησις αὕτη
ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν τελεταρχοῦντα Μακαριώ-
τατον Ἀρχιεπίσκοπον νὰ τορῇ προσηκόντως τὸ
ἑπὶ τοῦ παιδιοῦ καθήκον τῆς κοινότητος, τὸ ὅποιον
ὁμως ἐξαπατήρησε διπλῶν, ἥτοι ὅχι μόνον ὡς ἐπο-
χρῶσιν παροχῆς ἐνδύσεως καὶ τροφῆς καὶ παιγνί-
ων, ἀλλὰ καὶ μερίμνης ὅπως ἀναπτύσσεται εἰς τὰς
τροφερὰς ψυχὰς των τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης
καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ δι' αὐτῶν
μία κοινότης ἡδωμένη ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς
φιλαδελφίας. Διπλῇ λοιπὸν ἄς γεννᾶται ἡ χαρὰ εἰς
τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ, ἵνα μὴ ἡ παραμέλησις τῆς
δεντέρας καταστήσῃ χολὴν τὴν περὶ αὐτοῦ μέρι-
μναν.

Ἐάν...

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους οἱ πολιτικοὶ τῶν
ἐθνῶν προκληθέντες εἶπον τὰς γνώμας των ἐπὶ
τῆς παγκοσμίου καταστάσεως καὶ διετύπωσαν τὰς
ἐλπίδας των. Ἐάν ἀπιδώμεν εἰς τοὺς λόγους των,
πειθόμεθα ὅτι ὁρθῶς ἀντιλαμβάνονται τὰ παρόντα
καὶ ἡρόντως κρῖνονσι περὶ τῶν μελλόντων. Ἐάν
δὲ αἱ πράξεις αὐτῶν ἀποδείχνῃσι ἀντιθέτως πρὸς
τὰ θῆρηματα καὶ τὰς κρίσεις των, δικαιολογεῖται
πᾶσα αἰσιόδοξος πρόβλεψις περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ νέου
ἔτους προσδοκίων. Οἱ πάντες θέλουν τὸ καλὸν καὶ
ἀπομένει νὰ ἴδωμεν ποῖοι δὲν θὰ τὸ πράξουν.

Διὰ τὸ ἱερὸν κήρυγμα.

Ἡ «Ἐκκλησία» συμμορφωμένη πρὸς ἐκφρα-
σθεῖσαν ἐπιθυμίαν ἀπὸ τοῦ γένειον τοῦτον ἀρχεται
δημοσιεύοντα συντομώτατα ἐποδείγματα ὁμιλιῶν
ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς Κερσιακὰς ἀναγνωσσομένων ἐν-
αγγλικῶν περιοδικῶν πρὸς διενκόλυνσιν τῶν ἱε-
ρέων, τῶν ἱεροσπουδαστῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς Ἱερα-
τικοῖς Φροντιστηρίοις ἐκπαιδευομένων ἐπονηγίων
ἐφημερίων. Τὴν σύνταξιν αὐτῶν παρακλήθεις ἀνέ-
λαβε προηγουμένως ὁ δοκιμώτατος περὶ τὸ κήρυγμα
αἶθερ, προσβύτερος κ. Ἐμμανουὴλ Μιτυληναῖος,
γνωρίζων ἐν λακωνικῇ συντομίᾳ νὰ παρέχῃ τὰς
ἀπαιτούμενας πρὸς πλατυτέραν ἀνάπτυξιν ρῖξεις.
Ἐν ἑκάστῳ γένει θὰ παραχρῆται τὸ διὰ τὴν μεθε-
πομένην Κερσιακὴν ὁμιλιτικὴν θέμα ἵνα ἐχῶσιν
αὐτὸ ἐγκαίρως ἐπ' ὅρην οἱ ενδιαφερόμενοι.

«Πρὸς Σέ κατέφυγον»..

Εἰς ἐκτάκτως ἐπιβλητικὴν προσήλθοι
εἰς τὸν λονδίνοιον ναὸν τοῦ ἁγ. Παύλου τῇ 15 πα-
ρελθόντος Δεκεμβρίου ὁ ἄγγλος πρωθυπουργὸς μεθ'

ὁλοκλήρῳ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, πολλοὶ τῶν
διπλωματῶν, ὁ δῆμαρχος τοῦ Λονδίνου, ὁ Παρβρίτος,
ἐκπρόσωποι ἐταιρειῶν καὶ σοματείων, πλείστοι ἄλλοι
ἐπίσημοι ἐκ τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου,
διὰ νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν λειτουργίαν τελεωμένην
ἑπὶ εὐδοξίας τῆς ἐπὶ θείᾳ συνδιασκεψέως περὶ
τοῦ ἀφωπλισμοῦ καὶ νὰ ἀκούσῃ τοῦ ἐπισκόπου
λόγον τοῦ τελεταρχοῦντος πρωθυπουργοῦ τῆς ἀγγλι-
κανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λόγος οὗτος τοῦ ἀρχιεπι-
σκοποῦ Καντερβουρίας θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ
μᾶλλον ὡς πολιτικὸς. Ἡ Α. Σ. ἐπέκρινε τὸ μῆκος
τοῦδε κατῆσαν κακὸν ἀξίωμα «ἐὰν θελῇς τὴν εἰρή-
νην παρασχεῖς πόλεμον», ὅπερ, κατασυντρίβειν ἑπὶ
τοῦ τελεταίον πόλεμον, δεῖν ν' ἀντιτασσασθῇ ἀπὸ
τὸ διδάγμα τοῦ τελεταίον, ὅπερ μεγάλους αἱματη-
ροὺς ρυάμματα ἐχαράχθη εἰς τὴν πείραν τῆς ἀν-
θρωπότητος: «οἱ μεγάλοι ἐξοπλισμοὶ μόνον εἰς πό-
λεμον δύνανται νὰ ἀγάγουν», ἀναπτύξας δὲ τοὺς
λόγους εἰς οὗς ἀφείλεται ἡ σημερινὴ ἄκωρος δυσάρε-
στος κατάστασις καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀποκαταστά-
σεως τῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς καλῆς θελήσεως καὶ
τῆς εὐλογίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, κατέληξε διὰ
τῆς ἐξῆς ἀποστορῆς πρὸς τοὺς παρόντας πολιτι-
κοὺς: «Ἀντιζόντες πρὸς τὴν μέλλονσαν συνδιάσκε-
ψιν προσπαθοῦμεν τοὺς ἡμετέρους πολιτικοὺς νὰ
μετάσχωσιν αὐτῆς μετὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ πράξω-
σι πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιτερχθῇ.
Οἱ συμπαιδιῶνται των θὰ ἴστανται περὶ αὐτοὺς με-
τὴν ἐνθέρμωσιν αὐτῶν προσδοκίαν καὶ θὰ προσεῖχον-
ται ὅπως ἡ ἐνλογία καὶ ἡ καθοδήγησις τοῦ Θεοῦ
δαμνληθῇ εἰς τὴν συνδιάσκεψιν ἵνα ἀνοιχθῇ ἡ δόξ
εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη πορευόμενα ἄνευ φόβου
θὰ ἐθρῶσι τὴν ἐλπίδα, τὴν ἴσιν καὶ τὴν εἰρήνην».
Οἱ Ἐκκλησ. Καίτοι» τοῦ Λονδίνου σχολιάζοντες
τὸν λόγον τοῦτον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας
χαρακτηρίζονσι αὐτὸν ὡς ἀτόπως ἄβροχον, ἐνθὺ θὰ
ἔπρεπε, κατ' αὐτοὺς, νὰ εἴνε πολὺ τολμηρότερος. «Αἱ
περιστάσεις ἀπαιτοῦσι περισσοτέραν χριστιανικὴν
προσησίαν παρὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν... Ὁ
ἁγ. Lang ἐπέκρινε τὸν «ἐθνικὸν ἐρωισμόν». Ἀν
ἀπεκρίνοντο αὐτὸν ὡς τὸν νέον καὶ πολὺν ὀλεθριώ-
τερον ἔθνησμον. Εἶπε, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὸ γνωστὸν
περὶ προπαρασκευῆς πόλεμον διὰ τὴν ἐπιτερίαν τῆς
εἰρήνης ἀξίωμα συνετρίβη. Ἰσχυρῶς τὰ γεγονότα
μαρτυροῦσι τὸ ἐναντίον τὸ ἀσπάζονται ἀκόμη ἡ
πλειοψηφία ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὅχι ὀλίγοι παρ' ἡμῶν
ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ πατριωτισμὸς, τὰ οἰκονομικά, ὁ σο-
σιαλισμὸς δὲν θὰ σώσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν πό-
λεμον καὶ τὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Θὰ
ἦτο καλὸν ἐπὶ τῇ ἐγκαίρᾳ ταύτῃ νὰ ἐπαναληφθῇ
ὅτι ὁ κόσμος δύναιται νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ πολέμου μό-
νον ἐὰν ἐποταχθῇ εἰς τὸν Ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

*

Ἡ «Ἐστία» ἐν κερῖφ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μόνη
δύναμις» ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνωτέρω κηρύγματος τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου Καντερβουρίας ἀναπτύσσει ὅτι «μέσα εἰς τὴν
σημερινὴν ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν ὅλων τῶν λαῶν», ἐφ'
ὅσον δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὁ ὁποῖος νὰ μεταβάλῃ εἰς συγ-
κεκρωμένην καὶ ἀκαταμάχητον δύναμιν τὴν ἀγωνιώδη διά-

χυτον ἐπιθυμίαν ὅλων» ὅπως ἐπιτευχθῇ «ἡ πλήρης διεθνῆς συνεννόησις καὶ ἡ εἰλικρινὴς εἰρηνικὴ συνεργασία. «ἡ μόνη δύναμις ἡ ὁποία εἰμπορεῖ καὶ ὀφείλει νὰ ἐξαγάγῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν σημερινὴν τραγικὴν του κατάστασιν εἶνε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀδιακρίτως δογματικῶν διαιρέσεων». Ἐχει καθήκον ἐξ αὐτοῦ τοῦ προορισμοῦ τῆς νὰ ὑπομνήσῃ διὰ μιᾶς ἐνεργείας ἐπιβλητικῆς καὶ ἐντυπωτικῆς εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἡ ἀποβλέψουν εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα καὶ ὅτι ὁ οἰκονομικὸς πόλεμος ἀποτελεῖ ἔγκλημα. Ἐκφράζει δὲ τὴν γνώμην μίπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶνε ἴσως ἐνδεδειγμένη ὡς «προσβυτέρα τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ» διὰ μίαν τοιαύτην πρωτοβουλίαν ἥτις ἀσφαλῶς θὰ συγκινήσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον».

*

Ἐν τῷ Messenger d'Athènes ὁ κ. Γ. Ἀρβανιτάκης ἀναφέρει τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν χειρογράφου ἀνεκδότου κώδικος ἐκ σελίδων περίπου 400. Ἰδιογράφου τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου Β' πατριαρχεύσαντος κατὰ τὰ ἔτη 1805—1825. Ὁ κώδις περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς» συγγραφεὶσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοφίλου. Πλεῖστα σημεῖα περιέχονται ἐν τοῖς περιθωρίοις τοῦ χειρογράφου, ὡς καὶ ἐν ἰδίῳις τεμαχίαις χάριτος ἐνσηφνωμένοι μεταξὺ τῶν σελίδων. Ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ κώδικος προκύπτει ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ λεπτομέρειαι ἀναφερόμεναι εἰς γεγονότα καὶ πρόσωπα τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγώνος (1821).

*

Ἐν τῷ Church Times τοῦ Λονδίνου δημοσιεύεται ἀρθροῖδιον ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρόσφατον ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ συστάσεως ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς· τὸ γεγονὸς τοῦτο σχολιάζεται ὡς ἐνδειξὶς ὑπάρξεως βαθείας πνευματικότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἐπιχείρημα κατὰ τῶν δυσχερῶν ὅτι ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας λείπει ἡ πρᾶξις, συγκρίνεται δ' ὁ θεσμὸς τῆς ἐσῶτ. Ἱεραποστολῆς πρὸς τὴν παρὰ τοῖς ἄγγλοις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐδοκίμωματα λειτουργοῦσαν «Ἐταιρίαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς χριστιανικῆς γνώσεως» πασίγνωστον ὑπὸ τὰ γράμματα S.P.C.K. (Society for promoting Christian Knowledge).

*

Ἀνταπόκρισις ἐκ Βελιγραδίου πρὸς τοὺς «Church Times» περὶ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς ἐξεδόθη τὸ νέον Καταστατικὸν τῆς Ὁρθόδοξου ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίας (16 Νοεμβρ. 1931) χαρακτηρίζει αὐτὸ ὡς ἐπὶ τελείῳ κανονικῶν βάσεων συνεσταγμένον καὶ ὡς τοιοῦτο, ὅπερ πρὸς τὸ παρὸν «οὐδεμία ἄλλη ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κέκτηται».

*

Τὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου (1931) τοῦ περιοδικοῦ τῶν ἐνταῦθα Εὐαγγελικῶν Ἀσθῆς τῆς Ἀνατολῆς εἶνε ὁλόκληρον ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν κατὰ συμμόρφωσιν πρὸς συμφωνίαν τῶν ἀπανταχοῦ γῆς Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν ὅπως ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου θεωρεῖται «Κυριακὴ τῆς Ἀγίας Γραφῆς» Οὕτω κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος κηρύγματα α θέμα ἔχουσι τὴν Ἀγ. Γραφήν, ἐνεργεῖται δὲ καὶ θεῶνος ὑπὲρ τῶν Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων καὶ ὁ Ναύαρχος Π. Κουντουριώτης, ἱκανοὶ πρεσβευταὶ τῶν ξένων Δυνάμεων, ὁ δὲ τῆς Ἀμερικῆς, μετατιθέμενος ἀλλαχοῦ, ἐπεσκέφθη αὐτὸν τὴν ἐπαύριον πρὸς ἀποχαιρετισμόν.

—Περὶ ὥραν 4ην μ. μ. τῆς 1ης τοῦ ἔτους ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἐγένετο κατὰ τὸ ἔθος ἡ κοπὴ τῆς Βασιλοπητῆς. Παρεκάθησαν δ' ἐν τῇ τραπέζῃ οἱ σεβ. μητροπολίται Τραπεζούντος, Φλωρίνης, Πτολεμαῖδος, Κυθήρων, Τριφυλλίας, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Πατάρων, ὁ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Ταφου, ὁ Ἀρχιεραρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Πρωτοσύγκελλος καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν εὐχῶν, ἐν τέλει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐποίησατο γενικὴν ἐπισκόπησιν τῶν γεγονότων τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις ἐν σχέσει πρὸς τὴν καθόλου κατάστασιν τοῦ κόσμου.

—Πρὸ τῶν διακοπῶν τοῦ δωδεκαήμερου, ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν «Σχέδιον νόμου περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας».

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐπ. καλέσατο τὴν προσοχὴν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθρου 21 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 4684 περὶ συγχωνύσεως μονῶν ἔχουσιν μοναχοὺς κατὰ τῶν ἐξ καὶ ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν ἐν ἐκάστῃ μονῇ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ἐγγράφον τοῦτο καὶ ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ συμφώνως τῷ νόμῳ ἔργον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., παρεκάλεσε τοὺς σεβ. Ἱεράρχας ὅπως ἐπισπεύσωσι μὲν τὰς ἐνεργείας αὐτῶν διὰ τὴν συγχώ. εἰς τὴν τῶν μονῶν τῶν ἔχουσιν μοναχοὺς ὀλιγωτέρους τῶν ἐξ, ἀποστείλωσι δὲ εἰς διπλοῦν κατάστασιν ἐμφαίνουσιν σαφῶς πόσοι καὶ ποιοὶ ὡσαύτως ὀνομαστικῶς ἐνεγράφησαν μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην. Ἐπειγομένη δὲ ἡ Ἱ. Σύνοδος νὰ παράσχῃ τὰς ζητηθείσας ἀναγκασιότατας ταύτας πληροφορίας τῷ Ο.Δ.Ε.Π., παρεκάλεσεν ὅπως προβῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὰς ἀπαιτούμενας σχετικὰς ἐνεργείας καὶ ἀναφέρωσιν αὐτῇ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν σὺν τῇ ὑποβολῇ τῶν ζητούμενων πινάκων.

—Ὁ παν. Ἀρχιμανδρίτης Ἱεροθεὸς Μητροφάνους διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἐδῶρσεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἐξ ἰδιοκτητοῦ κτήματος αὐτοῦ, παρὰ τὸ Χαλάνδριον, εἴκοσι στρέμματα γῆς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ κτισμάτων ὅπως χρησιμεύσωσιν ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ διὰ τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικὸν Ὁρφανοτροφεῖον. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡνόμασε δὲ αὐτὸν Μέγα Εὐεργέτην τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ διώρισεν ἰσόβιον μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου αὐτοῦ.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀποδεξαμένη παράκλησιν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος προστασίας τοῦ παιδίου καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ χάριν τῶν

πα·δίω, πρὸς τὰ ὅποια ἰδιάζουσιν στοργὴν ἐπεδείξατο καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παρεκάλεσε τοὺς σεβ. Ἱεράρχας ὅπως παράσχωσιν εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς λειτουργοῦντα τμήματα τοῦ ἰδρύματος τούτου πᾶσαν ἡθικὴν συνδρομὴν καὶ ἐνίσχυσιν, ἐπευλογοῦντες μὲν τὸ ἔργον αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδῶν, συντρέχοντες δὲ δι' ὃν οἶδασιν προσφορωτέρων μέσων καὶ εἰς τὴν κατὰ κόσμον ἀκακὸν καὶ ἀσυνῆ χαρὰν κατὰ τὰς κοσμοσωτηρίους τοῦ τεχθέντος Σωτήρος ἑορτίους ἡμέρας ταύτας.

—Πρὸς τοὺς Σεβασμ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 69796 ἐν. ἔτ. ἐγγράφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, γνωρίζοντος, ὅτι τινες τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν τῶν μικρῶν ναῶν παραπονοῦνται ὅτι, μετὰ τὴν περικοπὴν τοῦ συμφώνως τῷ νόμῳ 5148 ἀφαιρουμένου ποσοστοῦ 40 ο/ο, μόλις ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ναοῦ, παρακαλεῖ αὐτοὺς, ὅπως ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ εἰσληγθῶσιν καὶ εἰς τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν ναῶν συνετάγησαν καὶ ἐνεκρίθησαν ἄνευ ὑπολογισμοῦ τῆς κρατήσεως τοῦ 40 ο/ο ὑπὲρ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου, δέον νὰ ἀναθεωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ κανονισθῶσιν αἱ λοιπαί, πλὴν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων, δαπάναι τοῦ ναοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ 60 ο/ο, περικοπτομένων ἐν ἀνάγκῃ καὶ δαπανῶν, προοριζομένων δι' ἔργα μὴ ἀπαριτήτου καὶ ἐπείγουσας ἀνάγκης. Ἡ τοιαύτη ἀναθεώρησις, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ὑπουργείου, εἶναι ἐπιβεβλημένη πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἱερέων καὶ οἰκονομικὴν ἐν γένει ἐνίσχυσιν τοῦ ΤΑΚΕ, διὸ καὶ παρακαλοῦνται οἱ ἱεράρχαι ὅπως ἐπισπεύσωσι τὰς σχετικὰς ἐνεργείας τῶν.

—Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Αἰγίου ὅτι ἀπὸ τῆς πρὸ τριμήνου ἐπανόδου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν Θεοκλήτου ἤρchiσε συστηματικὴ ἐργασία ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας· μετὰ τὰ σύντονα κηρύγματα καὶ τὰς ἐκκλησεις τοῦ Μητροπολίτου ὁ φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Καλὸς Σαμαρείτης» εἰσέπραξε διὰ τοὺς πτωχοὺς 25000 δρχ. αἰτινες καὶ διετεθήσαν. Ὁ ἴδιος Μητροπολίτης προσέφερε 1000 δρχ. ἐξ ἑαυτοῦ, τελεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς κινήσεως τοῦ Π. Π. Ι. Π. συνέστησε μαθητικὰ συσσίτια, ἅτινα θὰ λειτουργήσουν μετὰ τὰς ἑορτάς, ἐξασφαλισθεῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος μηνιαίων εἰσφορῶν ἐξ 6000 δρχ. Αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης ὥρισεν 300 δρχ. μηνιαίαν εἰσφορὰν, ὑπεχρέωσε δὲ καὶ τοὺς ναοὺς τῆς πόλεως εἰς ἐνίσχυσιν.

—Διωρίσθη ἡγούμενος Μεγάλου Σπηλαίου ὁ προηγούμενος Γερμανὸς Παναγιωτόπουλος.

—Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ τελετὴ τῆς ἐνδύσεως τῶν πτωχῶν παιδιῶν τῆς ἐνορίας, χάρις εἰς τὴν φιλανθρωπον διάθεσιν τοῦ βιομηχάνου καὶ ἐνορίτου τοῦ ναοῦ κ. Παπαγεωργίου. Τῆς τελετῆς προήδρευεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ πολιτικοῦ γραφείου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαγε-

ωργίου, ὁ φρούραρχος Ἀθηνῶν κ. Τζανακάκης καὶ πλήθος κόσμου. Πρὸς τοὺς παρισταμένους ὁμίλησεν ὁ διευθύνων ἐπίτροπος κ. Ἀντύπας ὅστις ἐξήρε τὸ γεγονὸς τὸ ὅποιον ἀνεκούφισε καὶ ἐνέπλησε χαρὰς διακόσια ἄπορα παιδάκια τῆς ἐνορίας. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτόνισε τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν δωρεὰν καὶ ἡνυχῆθη ὅπως τὴν δρᾶσιν τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπῆς ἀκολουθήσουν καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς λαϊκῆς δυστυχίας. Ὁ ὑφυπουργὸς κ. Παπαδάτος ἐτόνισε τὴν χαρὰν τῆς κυβερνήσεως, ἡ ὅποια θὰ ἐπεθύμει ὅπως παρομοία θεάρεστα ἔργα ἐπακολουθήσουν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐνορίας τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἀπὸ ἄλλους συμπολίτας δυναμένους νὰ ἀνακουφίσουν τὰς πτωχὰς οἰκογενείας.

—Τὴν πρωτὰν τῆς παρελθούσης Δευτέρας περὶ ὥραν 11 ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἰδρυθέντος ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρώτου Λαϊκοῦ Ἱατρείου. Τὸ λαϊκὸν ἱατεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν οδὸν Φιλοθέης ἑναντι ἀκριβῶς τοῦ μεγάρου. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων παρέστη καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς κ. Παπᾶς. Ἐν ἀρχῇ ἐψάλη ὁ ἀγιασμός ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἀκολουθῶς ὁμίλησεν πρὸς τοὺς παρισταμένους, ἐξιστορήσας τὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἱατρείου καὶ ἐκθέσας τὸν σκοπὸν του. Ὅπως ἀνέπτυξεν ὁ Μακαριώτατος, εἰς τὸ Ἱατεῖον θὰ ἐξετάζονται τελείως δωρεὰν οἱ ἀποδεδειγμένως ἀπορεῖ, ἐφωδιασμένοι μετὰ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας τῶν. Θὰ παρέχωνται δ' εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ κυριώτερα φάρμακα τελείως δωρεὰν. Ἐπίσης· καὶ εἰς ἄπορα βρέφη γάλα συμπεπικνωμένον. Τὸ Ἱατεῖον περιλαμβάνει πρὸς τὸ παρὸν τρία τμήματα. Τὸ πρῶτον Παθολογικόν, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ ἱατρεὺς κ. Γ. Α. Τριανταφυλλίδης Καποτάς, τὸ δεύτερον Χειρουργικόν—Γυναικολογικόν ὑπὸ τὸν κ. Χρ. Κ. Σίδερην καὶ τὸ τρίτον Παιδιατρικόν τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ κ. Σταμ. Γκανᾶς, ἱατρεὺς τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφκοκομείου. Μετὰ τὸν Μακαριώτατον ὁμίλησεν δι' ὀλίγων καὶ ὁ κ. Παπᾶς ἐξάρας τὸ φιλανθρωπικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑποσχεθεὶς ἐνθερμον τὴν ὑποστήριξίν του διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ θεαρέστου ἔργου, οὕτως τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀνέλαβον γνωστοὶ ἱατροὶ ἐπιστήμονες.

—Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεζεκιὴλ Φιλόπτωχον Ταμεῖον «Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ» ἐν Καρδίτῃ διένειμε κατὰ τὰς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς ἀπόρους δραχμὰς τεσσαράκοντα μίαν χιλιάδας ἐξ ἐράνων καὶ εἰσφορῶν. Τὴν διανομὴν διὰ δελτίων κατ' ἐνορίας διενήργησεν ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου κ. Κυρίλλου Καρμιταλῶτη καὶ τῶν Προέδρων Διηγορικοῦ, Ἱατρικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Συλλόγων παρακληθέντων.

—Ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις Ὁρθοδόξων Πατρῶν διὰ τοῦ συλλεγέντος ποσοῦ κατὰ τὸν ἔρανον τῆς 28ης λήξαντος τὸν διενεργηθέντα παρὰ ἀξιοτίμων κυριῶν καὶ δεσποινίδων θὰ ἰδρῶσιν ἀνωτέραν μορφωτικὴν Κατηχητικὴν σχολὴν ἀρρένων. Τρόφιμοι τῆς σχολῆς ταύτης δύνανται νὰ εἶναι μόνον μαθηταὶ τῆς μέσης

ἐκπαιδεύσεως καὶ νέοι διαφόρων ἐπαγγελμάτων με γραμματικὰς γυμνασιακὰς γνώσεις. Ἡ ἀνωτέρα αὕτη μορφωτικὴ Κατηχητικὴ σχολὴ θὰ λειτουργήσῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καθηγητοῦ πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, τῇ ἐποπτεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σκοπὸς ταύτης θὰ εἶναι ἡ εἰδικὴ μόρφωσις τῆς νεολαίας με βάσιν τὴν χριστιανικὴν ἠλικίαν πρὸς διαφώτισιν ταύτης ἐπὶ τῶν πεπλανημένων τῆς ἐποχῆς μας θρησκευτικῶν τε καὶ κοινωνικῶν αἰρέσεων διὰ τὴν καταπολέμησιν καὶ ἀντιμετώπισιν πάσης ξένης; προπαγάνδας.

—Προκειμένου νὰ ἐγκριθῇ χειροτονία ἱερέως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δέον νὰ υποβάλλωνται ἅπαντα τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ καὶ δὴ τῆς ἡλικίας τοῦ χειροτονηθησομένου.

—Ἀπεφασίσθη νὰ καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Φλωρίνης καὶ Χαλκίδος καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱ. Συνόδου, ἥτις καλοῦσα καὶ οὖς ἂν ἐγκρίνῃ ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ δοκίμων πνευματικῶν μελέτησιν τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τοῦ καταρτισμοῦ καὶ μορφώσεως Πνευματικῶν ἀξίων τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ αὐτῶν πρὸς πληρώσιν τῆς ὑπαρχούσης ἐλλείψεως τοιούτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

—ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνετέθη τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἐν τῷ ἐν Ν. Κοκκινιά ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ καθηγητὴν τῶν ἱερῶν κ. Ἰω. Φραγκοῦλιν.

—Ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἵνα τὸ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυβερνήσεως ἐνδισκόμενον περίσσευμα ἐξ ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐκ τῆς ἐλληνοβουλγαρικῆς μεταναστεύσεως, ὡς ἀναφέρει ὁ σεβ. Σερρών ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ, διατεθῇ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως προσφυγικῶν ναῶν.

—Τῶν Σ. Σ. Κίτρους, Φθιώτιδος, Ἀρδαμερίου, Πολυανῆς, Ἐδέσσης, Θεσσαλιώτιδος, Δράμας, Δημητριάδος, Ἀργολίδος, Λαγκαδᾶ καὶ Κοζάνης παρεχόντων πληροφορίας ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2575 Συνδικτικῆς ἐγκυκλίου καὶ υποβαλόντων ἀντίγραφα συμβεβλημένων περὶ μεταγραφῆς τῶν μητροπολιτικῶν μεγάρων ἐπ' ὀνόματι τῆς μητροπόλεως, παρεσχέθησαν ὁδηγίαι εἰς τοὺς αἰτοῦντας τοιαύτας.

—Ἐπὶ τηλεγραφήματος τοῦ Σ. Κοζάνης, ὅπως ληφθῇ μέριμνα περὶ κοινοποιήσεως τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας περὶ χορηγήσεως γεωργικοῦ κλήρου καὶ εἰς τοὺς ναοὺς, παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ὅπως παράσχῃ ἀνάλογον γεωργικὸν κλῆρον καὶ εἰς τοὺς προσφυγικοὺς ναοὺς.

—Ἐπὶ ἐρωτήματος τοῦ Σ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἂν οἱ πτυχιούχοι τῶν κατὰ τὸ 1921—1923 λειτουργήσασιν προπαρασκευαστικῶν σχολῶν δύναται νὰ χειροτονῶνται ἱερεῖς ἀνευ φοιτήσεως εἰς τὸ ἱερατ. Φροντιστήριον, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτηθῇ περὶ τούτου ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων νομικὸς σύμβουλος.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων δι' ἐγγράφου πρὸς τοὺς κ. κ. Προέδρους τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας παρακαλεῖ νὰ ἀνατυπωθῇ ὁ νόμος 5148, ὡς παραλειφθέντος ἐκ παραδρομῆς τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ τροποποιούντος τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου Ν. Δ.

—Ἐπὶ ἐγγράφου τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, δι' εὐκατηγέλλετο ὁ ἐν Χίῳ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Ἰωσήφ Συρίγος, διετάχῃ ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις κατ' αὐτοῦ.

—Ἐνεκρίθη ἡ χορηγηθεῖσα ἄδεια παραμονῆς ἐν Ἀθήναις μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου τῷ Σ. Πέλλῃ.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων δι' ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ πρὸς τὰ Μητροπολιτικὰ συμβούλια τοῦ κράτους παρακαλεῖ νὰ προβῶσιν εἰς αὐστηρὰς συστάσεις πρὸς τοὺς ἐνορ. ἐπιτρόπους πρὸς ἐκπληρῶσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν πρὸς τὸ ΤΑΚΕ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας, ἄλλω; νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν.

—Ὡσαύτως δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ εἰς τοὺς καθηγητὰς τῶν θρησκευτικῶν ὅπως κηρύττωσι τακτικῶς ἐπ' ἐκκλησίας.

—Ἐπὶ παρακλήσεως τοῦ Δοκ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ ὅπως ἀρθῇ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς περιφορᾶς τῆς εἰκόνος τῆς ἱ. μονῆς Δαμάστας εἰς τὰ πέριξ χωρία, παρεκλήθη ὁ Σ. Φθιώτιδος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος χάριν τοῦ λαοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τοῦτο ἔθος.

—Ἀπελύθη ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνιστῶσα ὅπως συνεργάζωνται μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἐδραῖς αὐτῶν τμημάτων τοῦ «Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος προστασίας τοῦ παιδίου» διὰ τὸν σκοπιμώτερον ἐορτασμὸν τῶν ἡμερῶν τούτων.

—Τὸ Ὑπουργεῖον παιδείας καὶ θρησκευμάτων ἐκοινοποίησε τὰ ἐξῆς πρὸς τοὺς σεβασμιωτάτους ἱεράρχαις: Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ συχνῶν ἐρωτημάτων πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον περὶ τῆς ἐννοίας τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 79 τοῦ νόμου 5148 καὶ τοῦ νόμου 5142 καὶ ἐκ πληροφοριῶν, ὅτι ὑποψήφιοι ἐφημέριοι ἐκ τῶν ἤδη κεχειροτονημένων ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τινων ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν ὑπέχοντες τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ οἱ λαϊκοί, ὑποχρέωσιν φοιτήσεως εἰς ἱερατικά Φροντιστήρια πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν ἐφημεριακῶν τῶν καθιόντων, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ νόμου 5142 προβλέπεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ μόρφωσις τῶν λαϊκῶν ὑποψηφίων ἐφημερίων καὶ ὁ ἔθισμός αὐτῶν εἰς τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς, εἰς ἣν εἶναι ἤδη ἡσκημένοι οἱ κεχειροτονημένοι, εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἤδη κεχειροτονημένοι δὲν ὑπέχουσιν ὑποχρέωσιν μετεκπαιδεύσεως εἰς ἱερατικά Φροντιστήρια. Συνεπῶς ἀρκοῦσι τὰ ἀπὸ τῶν σχολῶν δημοτικῆς ἡ μέσης ἐκπαιδεύσεως λοιπὰ μορφωτικὰ προσόντα τὰ ἐν ταῖς ἀνωτέρω διατάξεσι διαγραφόμενα ὅπως γίνωσι δεκτοὶ ὡς ὑποψήφιοι ἐφημέριοι καὶ ἀναλάβωσιν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν, ἀνευ οἰασδήποτε περαιτέρω φοιτήσεως, τὰ καθήκοντά των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ εἰς τὰς διεθνεῖς ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος διασκέψεις ἀντιπροσωπεύων τὴν Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Λ. Αἰγινίτης διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ὑπέβαλε τὰς ἀποκρυσταλλωθείσας γε-

νικᾶς τοῦ ζητήματος κατευθύνσεις· ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἢ κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον μέλλουσα νὰ συνέλθῃ παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἑθνῶν διεθνῆς συνέλευσις θὰ ἀποφασίσῃ. Κατὰ τὸν κ. Αἰγινήτην, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων σχεδίων καὶ τῶν γνώμων τῶν εἰδικῶν ἐθνικῶν ἐπιτροπῶν ὡς πρὸς τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ τὴν γενικὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κοιν. τῶν Ἑθνῶν καὶ τῆς ἐπ' ἐσχάτων συνελεύσεως ἐν Γενεύῃ, ἡ θέσις τοῦ ζητήματος ἔχει σήμερον ὡς ἑξῆς :

1ον) Ὡς πρὸς τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, πανταχόθεν ἐξεφράσθη ἡ γνώμη, καὶ ἰδίως ἐπιμύως ἐκ μέρους τῶν Ἐμπορικῶν καὶ Βιομηχανικῶν Ἐπιμελητηρίων, ὅτι αὕτη πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀφιεμένης τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως εἰς τὰς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς.

2ον) Ὡς πρὸς τὴν γενικὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὁποίου κυριώτερα ελαττώματα ἐθεωρήθησαν ἡ ἀνισότης τῶν μηνῶν καὶ ἡ ἑλλειψὶς ἀντιστοιχίας τῶν αὐτῶν ἡμερομηνιῶν εἰς τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος (ἑλλειψὶς αἰωνιότητος τοῦ ἡμερολογίου) ὑπεβλήθησαν πλείστα σχέδια. ἐξ ὧν ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης ἐθεωρήθησαν τὰ ἑξῆς τρία :

α) Τὸ σχέδιον, καθ' ὃ ἐξισοῦνται μόνον τὰ τρίμηνα, ἐκάστου αὐτῶν περιέχοντος δύο μηνᾶς ἐκ 30 καὶ ἑνὸς ἐκ 31 ἡμερῶν. Ἐν ἐκ τούτων ἡ δύο [ἐτη δίσεκτα] θὰ περιέχωσι μίαν συμπληρωματικὴν ἡμέραν. Ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ δὲν ὑπάρχει ἡ ἀνωτέρω ἀντιστοιχία.

β) Τὸ σχέδιον, καθ' ὃ ἐκαστον τρίμηνον ἔχει δύο μηνᾶς ἐκ 30 καὶ ἓνα ἐκ 31 ἡμερῶν μετὰ μᾶς ἢ δύο, ὡς ἀνωτέρω, συμπληρωματικῶν ἡμερῶν· ἀλλὰ αἱ συμπληρωματικαὶ αὐταὶ ἡμέραι θὰ εἶναι λευκαὶ ἢτοι ἐκτὸς ἐβδομάδος, ἀνευ δηλ. ὀνόματος οὐδεμιᾶς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.

γ) Τὸ σχέδιον, καθ' ὃ τὸ ἔτος διαιρεῖται εἰς 13 μηνᾶς ἐξ 28 ἡμερῶν, ἢτοι 4 ἀκεραίων ἐβδομάδων ἐκαστον, μετὰ μᾶς ἢ δύο συμπληρωματικῶν ἡμερῶν, ὡς ἀνωτέρω, λευκῶν, ἐκτὸς ἐβδομάδος.

Τὰ δύο τελευταῖα σχέδια, διὰ τῆς καθιερώσεως τῶν ἐκτὸς ἐβδομάδος ἡμερῶν, ἀποβλέπουσι εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἀντιστοιχίας μετὰ τῶν ἡμερομηνιῶν καὶ ἡμερῶν ἐβδομάδος, τὸ μὲν δεύτερον κατὰ τρίμηνον, τὸ δὲ τρίτον κατὰ μῆνα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἐπιτυχάνον **πλήρη** **ισότητα** ὅλων τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους καὶ **πλήρη ἀντιστοιχίαν** ἡμερομηνιῶν καὶ ἡμερῶν ἐβδομάδος καθ' ὅλους τοὺς μηνᾶς αὐτοῦ, εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ τελειότερον ἀπὸ τῆς ἀπόμεως ταύτης, εἶναι ὅμως συγχρόνως καὶ τὸ ρυθμιστικώτερον· εἰσάγει 13 μηνᾶς, ἀντὶ τῶν 12 δὲν διαίρεται διὰ τοῦ 2 καὶ τοῦ 4, ἢτοι δὲν παρέχει τὸ ἵμμου καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἔτους εἰς ἀκέραιον ἀριθμὸν μηνῶν.

Ἀντιθέτως τὸ δεύτερον, παρέχει μὲν ἀντιστοιχίαν ἡμερομηνιῶν καὶ ἡμερῶν ἐβδομάδος μόνον κατὰ τρίμηνιαν, ἀλλὰ δὲ ἀνατρέπει τὴν συνήθειαν τῶν 12 μηνῶν. Ἐπομένως, ἐνῷ εἰσάγει σχεδὸν ἰσότητα διαρκείας τῶν μηνῶν καὶ πλήρη ἰσότητα διαρκείας τῶν τριμήνων, εἶναι δὲ καὶ σχετικῶς αἰώνιον, περιέχον τὴν εἰρημένην ἀντιστοιχίαν κατὰ τρίμηνον, δὲν προσκρούει εἰς τὰς μέχρι τοῦδε συνηθείας καὶ ἔχει μείζονα πιθανότητα γενικῆς παραδοχῆς.

Ὑπερ τοῦ σχεδίου τούτου καὶ τῆς σταθεροποιήσεως τοῦ Πάσχα ἐξεφράσθη ἡ Ἑθνικὴ Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπὸ θὰ ὑποστηρίξῃ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Ὀκτωβρίου ἐν Γενεύῃ. Τὴν αὐτὴν γνώμην ὑπεστήριξε καὶ ὁ κ. Αἰγινήτης παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γνώμη τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ὡς πρὸς τὴν σταθεροποίησιν τοῦ Πάσχα, εἶναι ὅτι αὕτη δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, μὴ προσκρούουσα εἰς δογματικούς ἢ κανονικούς λόγους. Ὡς ἡμέρα τοῦ Πάσχα προτείνεται ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Ἀπριλίου.

Ἡ καθιέρωσις μᾶς ἢ δύο ἡμερῶν λευκῶν εὐρίσκει ἀν-

τιρήσεις ἐκ μέρους Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν Ἀρχῶν, ἰδίως δὲ ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὑποστηρίζουν θερμῶς τὸ τρίτον τῶν ἄνω σχεδίων.

Ἡ ἐφαρμογὴ δι' ἀμφότερα τὰ τελευταῖα σχέδια προτείνεται νὰ ἀρχίσῃ τῷ 1933, ὅτε ἡ 1η τοῦ ἔτους εἶναι Κυριακὴ, διὰ νὰ μείνῃ πάντοτε Κυριακὴ ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους. Οὕτω, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον σχέδιον ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου τριμήνου θὰ εἶναι Κυριακὴ, ἡ τοῦ δευτέρου μηνὸς Τετάρτη, ἡ τοῦ τρίτου Παρασκευή, ἐνῷ κατὰ τὸ τρίτον σχέδιον ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνὸς θὰ εἶναι Κυριακὴ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν τῷ τύπῳ ἀνεγράφη εἰδησις ἐξ Ἀλεξανδρείας ὅτι ὁμὰς φανατικῶν ἀραβιστῶν ἐκακοποίησε κληρικὸς τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος παρὰ τὴν πύλην τῆς Ἱερώσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

— Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» δημοσιεύεται «Πατριαρχικὴ Διάταξις περὶ συνοδικοῦ θεσμοῦ» ἐγκριθεῖσα καὶ ψηφισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγ. Συνόδου καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἄρθρων 34. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον ἔχει ὧδε : «Ἡ παρούσα πατριαρχικὴ ἐν συνόδῳ διάταξις νομοθετεῖται μὲ τὴν προθεσιν νὰ εἶναι σύμφωνος ἢ νὰ μὴ ἀντιβαίῃ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῶν οἰκουμεν. καὶ τοπικῶν συνόδων. Ἐὰν ἄρα ἐν τῇ πράξει προκύψῃ τις ἀντινομία, τὸ κύρος ἀνήκει εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας νοουμένους κατὰ τὰς ἐγκύρους αὐτῶν ἐρμηνείας».

— Συνοδικὴ πρᾶξις δημοσιευομένη ἐν τῷ «Πανταίνῳ» ὀρίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας εἰς 9, ἐν ἄρθροις δὲ 12 ἐκτίθεται τὸν κανονισμὸν τῆς ἐφεξῆς ἐκλογῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν μητροπολιτῶν ὡς καὶ τὰ τῆς ἐπαρχιακῆς διοικήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς νήσου ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος σημειοῦμενος ὅτι «ἡ ἐν γένει παρ' ἡμῖν κατάστασις εἶναι εἰς πάντας ὑμᾶς γνωστὴ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ περιγράφωμεν αὐτήν», δηλοῖ ὅτι «ἐκείνο μόνον εἰς τὸ ὅποιον ἀποβλέπομεν διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἐγκυκλίου εἶναι ὅπως ὑποδείξωμεν καὶ συστήσωμεν ὑμῖν τὸ ἱερὸν καθέκον... Ἰδία ὑπὸ τὰς νῦν περιστάσεις, τῆς θερμῆς πρὸς Κύριον δεήσεως ἐπὶ ταῖς θλίψεσι ταῖς εὐρουσαῖς ἡμᾶς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐξ αὐτῶν».

— Ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ ἀνεγράφη εἰδησις ἐκ Κων. πόλεως ὅτι ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις φιλοξενούμενον μητροπολίτην Πάφου ὅτι ὀφείλει νὰ καταλίπῃ τὴν Κων. πόλιν, ἐφ' ὅσον τὸ διαβατήριον αὐτοῦ δὲν ἦτο κεκυρωμένον διὰ τὴν πόλιν ταύτην ὡς τελικὸν τοῦ ταξιδίου του σκοπὸν. Τοῦ ἐν Κ) πόλεως δὲ ἀγγλικοῦ προξενείου θεωρήσαντος τὸ διαβατήριον δι' Ἱεροσόλυμα, ὁ κύριος ἱεράρχης μεταβαίνει εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν. Διὰ τὴν μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Κύπρον εἰς τῶν τεθέντων εἰς αὐτὸν ὄρων φέρεται ὅτι ὀφείλει νὰ διαψεύσῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κύπρου εὐρίσκεται ἐν δ.ω.γ.μῳ.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικὸς Σύντομος ἀπένευμεν εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Κιτίου κ. Νικόδημον τὸ ἀριστεῖον «Ἑθνικῆς Ἐργασίας», ἰδρυθὲν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ προσφερόμενον εἰς τοὺς ἐξαιρετικὰς ὑπὴ-

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

ΦΑΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ

ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΝΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗ. ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 10)
ΜΑΘΗ. ΧΟΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνον. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται : Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπὴν.

ρεσίας παρέχοντας εἰς τὸ ἔθνος διὰ τῆς ἐνιοχύσεως τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν.

—Οἱ ὑπερόριοι κύριοι μητροπολίται μετὰ τῶν συνεξορίστων αὐτῶν διεβίβασαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν προέδρον τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ κυπριακοῦ ναύαρχον κ. Π. Κοινοτουριώτην δι' ἧς διὰ συγκινητικωτάτων ἐκφράσεων ἐρμηνεύουσι τὴν βαθυτάτην αὐτῶν εὐγνωμοσύνην «πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ἀδελφούς διὰ τὰ ζωηροτάτα δείγματα συμπαθείας καὶ ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης πρὸς τὸν ἀπὸ μέρους ὧλων συμμερισμὸν τῶν ἀγωνιῶν, ἃς διέρχεται ἡδὴ ἡ σκλαβωμένη ἑλληνικὴ Κύπρος, ἀγωνιζομένη τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς τῆς ἀπολυτρώσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Τὸν ἀοιδ. μὲν Nathan Söderblom ἀντικατέστησεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Lund ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν καθηγητὴς τῆς ἐρμηνείας τῆς Κ. Δ. ἀρχιεπίσκοπος Erling Eide, εἰδικὸς ἰδίως εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἀπ. Παύλου.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ νέου ἔτους εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης ἐγένοντο αἱ ἑξῆς δωρεαί : Ἀνώνυμος διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου δρχ. 9,500, ὁ κ. Λιβιεράτος 3000, ὁ κ. Δ. Καραγεώργος 1100, ὁ κ. Σταμ. Ἐμπειρίκος 1000, ὁ κ. Ἡλιᾶσκος διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν 400, ὁ κ. Γ. Ὁλλανδέζος 1000, ὁ κ. Κ. Ράμμος, 500, ὁ κ. Δ. Ὁρλώφ 201, οἱ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν 710, ἡ Ἐνωσις Κυριῶν καὶ Κορασίων Νέων Φαλήρου 1000, ὁ Σύλλογος Ἀθηναίων «Ἡ Ἀγάπη» ἀπέστειλε τρόφιμα διὰ τὸ γεῖμα τῶν Χριστουγέννων, ἡ Χ.Α.Ν. καὶ τὸ Κολλεγίον Ἀθηνῶν παίγνια καὶ αἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανικαὶ Ἐνώσεις Κυριῶν καὶ Κορασίων ἀφθονα γλυκίσματα. Ὡσαύτως ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡ κ. Ἀγγέλα Ἰ. Χαράμη δρχ. 2000 διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ὄρφανά.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Δεκεμβρίου 1931. Περιεχόμενα : Ἡ Γ' Οἰκουμένη ἡ Σύνοδος ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ τῇ πεντεκαίδεκάτῃ ἑκατοντάστῃ ἰδίᾳ (131-1931), ὑπὸ Ἀδαμαντίου Ν. Διαμαντοπούλου. Καθηγητῶν — Ἀρχιεπισκοπικαὶ ὑπογραφαὶ ἐν Πατριαρχικοῖς Σιγίλλοις : ὑπὸ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ. — Ἀεξιλόγιον τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς ὑπὸ Ἰ. Γ. Παναγιωτίδου. — Γρηγόριος ὁ Ἀργυροκαστριτῆς ὑπὸ Ἐθλογίου Κουρίλα Δαυριώτου. — Ὁ Ἰωβ κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸν ὑπὸ Β. Ἀντωνιάδου, Καθηγητοῦ. — Δύο Ἀρχιεπίσκοποι Ἀχριδῶν (Πρώτης Ἰουστινιανῆς) ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου. — Ἀνέκδοτοι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι ὑπὸ Π. Δαυριώτου, μοναχοῦ-ιατροῦ. — Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ ἑνογραφίᾳ ὑπὸ τοῦ πρῶην Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Ἐβδ. στρατιᾶδου. — Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον. — Κριτικὸν σημείωμα περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Κορώνης ὑπὸ μητροπολίτου Παρμενίδας καὶ Φιλιατῶν Ἀθηναγόρα.

The Theology of Grace (Ἡ περὶ τῆς θείας Χάριτος Θεολογία, Boston 1931). — Ἡ παγκόσμιος ὁργάνωσις «World Conference on Faith and Order» ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδίῳ τεύχει (Report of the Theological Committee 19th August 1931) ὑπὸ τὸν ἀνω τίτλον τὸ ὑπόμνημα τὸ συνταχθέν ὑπὸ τῶν μετασχόντων τῶν περὶ θείας χάριτος συζητήσεων θεολόγων, οἵτινες εἶχον συνέλθει εἰς High Leigh περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Αὔγουστου. Καὶ οἱ μὲν συνελθόντες θεολόγοι ἦσαν οἱ Ἀ. Ἀλβιζάντος, Ν. Ἀρσένιου, J. Bartlett, W. Brown, J. Choisy, F. Gavin, H. Hermelink, A. Jundt, G. Lencz, W. Manson, J. Nörrgaard, E. Watson, G. Wobbenin, W. Whitley καὶ A. Gloucester, τὰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ συζήτηςις θέματα ἦσαν : Ἡ θεία χάρις ἐν τῇ Κ. Δ., παρὰ τοῖς πατέράσι καὶ τῷ Δαμασκηνῷ, ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τῆς χρήσεως τοῦ ὅρου «Χάρις», παρὰ τοῖς λατίνοις πατέράσι καὶ εἰδικώτερον πορ' Αὐγουστίνῳ, αἱ ἀντιλήψεις περὶ Χάριτος κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις ρωμαῖοις, ἡ μετερρυθμισμένη θεολογία περὶ τῆς Χάριτος (Λούθηρος, Μελάγχθων, Ζβίγκλιος καὶ Καλβίνος), ἡ Χάρις παρὰ τοῖς μυστικοῖς συγγραφεῦσι, ἐν τῇ ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ (καὶ ἡ μυστηριακὴ χάρις), ἐν τῇ παραδόσει τῶν Μεθοδιστῶν, ἐν τῇ νεωτέρᾳ γερμανικῇ θεολογίᾳ, ἡ θεολογία τῆς Χάριτος, ἀπὸ τετρα συνθετικῆς διατυπώσεως τοῦ περὶ Χάριτος ζητήματος.

Τιμοθέου Σοφριανοῦ, πρωθιερέως-ιεροκήρυκος, Ἡ Εἰρήνευσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ κατάργησις τῶν πολέμων. Πειραιεὺς 1931.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Πέτρας (Κρήτης)

Ἡ Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Πέτρας, προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ Νόμου 5148 ἀρθρον 31 ἔδγ', ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς, τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα (ἀρθρον 32), προκειμένου νὰ διενεργηθῇ ἀνακλήρυξις ὑποψηφίων ἱερέων, πρὸς πλήρωσιν, δι' ἐκλογῆς τακτικοῦ ἐφημερίου, τῆς νεοσυστάτου ἐνορίας Ταπῶν Μεγαμβέλλου. Ἐν Νεαπόλει τῇ 17 Δεκεμβρίου 1931. Ὁ Πέτρας Διονύσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Οὐδενὸς παρουσιασθέντος ὑποψηφίου κεκτημένου ἅπαντο τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνταύθα Καθεδρικῇ Ναφ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, προσκαλοῦμεν αὐτὴς τοὺς ἔχοντας τὰ ἀνωτέρω προσόντα, ἵνα ἐντός τριμήνου ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεως αὐτῶν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά. Ἐν Τριπόλει τῇ 30ῃ Δεκεμβρίου 1931. Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Τύποις «Φοῖνικος» δόδος Σταδίου 44, Ἀθῆναι